

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΦΡ. 16
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΦΡ. 20

Διευθυντής και εκδότης
ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΑΘΗΝΗΣ ΟΔΟΣ ΑΥΓΟΥΡΡΟΥ 13.
Παρά τὴν σταθμὴν Σιδ. Ἀθην. Θεσσαλίας

ΙΔΙΟΤΗΣ ΤΩΝ ΥΠΕΡΚΟΣΜΙΩΝ ΟΝΤΩΝ

ΦΥΣΙΚΗ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΒΕΒΑΤΑΣΙΣ ΑΥΤΩΝ

Κ τῶν μέχρι τοῦδε γνωσθέντων περὶ τοῦ χαρακτηρισμοῦ, σχήματος καὶ ιδιότητος τῶν ὑπερκosμίων ὄντων, δύναται τις νὰ εἴπῃ, ὡς ἐσχάτως καὶ ὁ Βαρθέζ ἀπεφάνθη, ὅτι τρία εἰσὶ τὰ στοιχεῖα, ἅτινα ἀπαρτίζουν ταῦτα, τὸ σῶμα, ἡ ψυχὴ καὶ ἡ ζωὴ. Καὶ δύναται τις μὲν νὰ παραδεχθῇ, ὡς ἡ κοινὴ γνώμη καὶ πεποίθησις τοῦ λαοῦ φρονεῖ, ὅτι τὰ ὑπερκόσμια ὄντα εἰσὶν αἱ ψυχαί, καθαρῶς ἐκ πνεύματος ἀποτελούμεναι, περιπλανώμεναι δὲ ἀνά τοὺς αἰθερίους τόπους, ἤτοι τοὺς ἀνωθι ἡμῶν οὐρανοὺς καὶ ὅτι δὲν ἔχουσι σῶμα, πλὴν προκειμένου τις νὰ περιγράψῃ τὴν φυσικὴν ιδιότητα αὐτῶν καὶ τὸ μέρος, ἐνθα διομένους, κατ' ἀνάγκην φθάνει εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ὄντως φέρουσι σχῆμα καὶ μορφήν, καὶ τὸ σχῆμα αὐτὸ φυσικῶς δὲν δύναται νὰ ἦ ἄλλο ἢ τὸ σῶμα τῆς ψυχῆς.

Ἀλλὰ ποῖον εἶναι αὐτὸ τὸ σχῆμα καὶ σῶμα τῆς ψυχῆς;

Ὁ ἄνθρωπος, ὡς γνωστὸν, ἄλλοίαν μορφήν καὶ σχῆμα ἔχει πρὶν ἢ γεννηθῇ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ. ἄλλην μορφήν ἔλαβε μόλις ἤλθεν ἐνταῦθα καὶ εἶδε τὰ περὶ αὐτοῦ γινόμενα, ἄλλην μορφήν καὶ σχῆμα λαμβάνει μετὰ 20 καὶ 30 ἔτη, ριζηδὸν μεταβαλλομένου τοῦ σώματος αὐτοῦ καὶ πνεύματος, ἄλλοίαν μορφήν ὁμοίως μετὰ 40 καὶ 50 ἔτι ἔτη, ἄλλην ἐν τῷ θανάτῳ, ὅτε βλέπομεν αὐτὸν πάντως ἀκινήτουντα, ὄζοντα καὶ διαλυόμενον καὶ ἄλλην μορφήν καὶ σχῆμα λαμβάνει, ὅτε, δὲν βλέπομεν μὲν αὐτὸν πλέον ἐνταῦθα περὶ ἡμῶν, ὡς

πρότερον, οὐχ' ἤττον ἐκδηλώσεις καὶ ἀνακοινώσεις τῆς ἐξακολουθήσεως τῆς ὑπάρξεώς του μετὰ πεποιθήσεως αἰσθανόμεθα, κατόπιν τῶν τῶσων ἐμφανίσεων, παρατηρήσεων καὶ φαινομένων τῆς ιδιότητος αὐτοῦ. Ἐκ τούτου καθίσταται δῆλον φυσιολογικῶς ἐξετάζοντες τὸ ζήτημα, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐν τῇ ἐξελίξει τοῦ σταδίου του λαμβάνει ποικίλα σχήματα, μορφὰς καὶ πνευματικὴν ἀνάπτυξιν, ἀναλόγως τῆς ἱεραρχικῆς κλίμακος τοῦ βίου του, πρὸς ἣν ἀρχῆθεν, ὡς εἶναι γνωστὸν ἀπὸ τὰς φάσεις ἀφ' ὧν διήλθεν, προβαίνει περαιτέρω.

Ἦδη ἐξετάσωμεν τί μορφήν ἢ σχῆμα λαμβάνει ὁ ἄνθρωπος μετὰ θάνατον καὶ ἂν μετ' αὐτοῦ φέρῃ καὶ σῶμα καὶ τί εἶδους δύνεται ταυτοῦ νὰ ἦ. Οἱ ζωγράφοι τοῦ Μεσοαιῶνος, τῆς Ἀναγεννήσεως καὶ νεώτεροί τινες Ἀγιογράφοι περιγράφουσι τοὺς ἀγγέλους, ὡς ἀνθρώπους νέους, ὠραίους καὶ πλήρεις ἐγκοσμίου σφρίγους, φέροντας δὲ λευκὰς πτέρυγας καὶ ἰπταμένους ἀνά τοὺς οὐρανοὺς, ἤτοι τοὺς αἰθερίους τόπους. Ἡ εἰκὼν αὕτη εἶναι ἐν ταυτῷ καὶ ποιητικὴ καὶ χυδαία, καθ' ὅσον ἀνταποκρίνεται μὲν ποιητικῶς πρὸς τὸ πλανώμενον ἀνά τοὺς οὐρανοὺς θεοπέσιον αὐτὸ πλάσμα, ἀστόχως ὅμως ἀποδίδονται αὐτῷ φυσικαὶ ἐπίγειοι ιδιότητες καὶ χαρακτηρισμοί, αὗς οὐδωμῶς δύναται τις ἐχεφρόνως ν' ἀποδεχθῇ, ὅτι κέκτηται. Ἄλλοι ὅμως ζωγράφοι, τῆς σχολῆς τοῦ Ραφαήλου, ἀναπαριστῶντες τοὺς Χερουβίμ μετὰ πτερωτῆς παιδικῆς κεφαλῆς, ἐκφράζουσι τὴν αὐτῶν ἰδέαν εὐστοχώτερον, διότι παραλείποντες τὸ μεγαλλέτερον μέρος τοῦ σώματος, τὸ ἐπίγειον καὶ περιορίζοντες τοὺς Σεραφεῖμ εἰς μόνην τὴν κεφαλὴν, ὡς ἔδραν τῆς διανοίας καὶ τοῦ πνεύματος ἐκδηλοῦσι διὰ τούτου, ὅτι ὁ χριστιανικὸς ἄγγελος ἄρχει τοῦ ὑλικοῦ μέρους

Τοῦ αἰθέρος (οὐρανοῦ) ἀποτελουμένου ἐκ

(1) Ὁ ὑπὲρ τὴν ἀτμοσφαιρὰν ὑψηλότατος καὶ καθαρῶτατος ἀήρ, ὁ οὐρανός, ἐνθα κατοικοῦν οἱ θεοί. (ἀρχ.)

Προσωποποιία τοῦ ὑπεράνω τοῦ ἀέρος χώρου, τῆς πηγῆς

λεπτοτάτου ήραιομένου αερίου, μὴ ἐπηρεαζομένου ἐν τῷ στρώματι του ὑπὸ ἀνέμων καὶ μικροβίων, φυσικῶς τὰ ἐν τοιαύτῃ ἐλαφρᾷ μάζῃ διαδιούνηται καὶ ἰπτάμενα ὑπερκόσμια ὄντα θεὸν νὰ ὦσι καθ' ἑαυτὰ θαυμασιῶς καὶ ἀναλόγως ἐλαφρά, ἢτοι νὰ συνίστανται ἐξ οὐσίας ἐκτάκτως λεπτῆς καὶ ἀβαροῦς, ἢτοι ἐκ λεπτεπιλέπτου περιβλήματος, διαφανοῦς καὶ ἀερῶδους. εἶδους ζωϊκῆς οὐσίας, ζωογονουμένης ὑπὸ τῆς ζωῆς.

Οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων, φυσικῶς τὰ ὑπερκόσμια ὄντα δὲν ὑφίστανται τὴν ἀνάγκην, ὅπως ὁ ἄνθρωπος καὶ τὰ ζῶα, τῆς ἀναεώσεως τῶν σωματικῶν ἀπωλειῶν των, καθόσον, ἐν τῷ ἐν ᾧ διαδιούσῃ διαμέσῳ, εἶναι πάντως περιττὴ ἢ τοσοῦτον τυραννικῶς ὑποχρεωτικὴ αὐτοῖς ἐπὶ τῆς γῆς διατροφή, ἀφοῦ ἄλλως τε διατηροῦνται ἐκεῖ διὰ τῆς ἀναπνοῆς μόνον τοῦ δι' οὐ περιβάλλοντος αερίου.

Καί-εἶναι πολὺ περιέργος καὶ διδακτικὴ ἐν ταύτῳ ἡ φυσικὴ κλίμαξ τῆς διατροφῆς καὶ διατηρήσεως τῶν ὄντων. Τὰ ὑδροβία εἶναι ὑποχρεωμένα ἅκαταπαύστως νὰ τρώγῳ ἐπὶ πονηρῆ θανάτου. ἐξ αἰτίας. Τὰ ἀνώτερα ζῶα δὲν ὑποχρεοῦνται τοσοῦτον διαρκῶς νὰ ἐσθίωσι καὶ νὰ πίνωσι, διότι ἡ ἀναπνευστικὴ λειτουργία των διὰ τῆς ἀπορροφῆσεως ὀξυγόνου καὶ ὀλίγον ἀζώτου παρέχει ποῖαν τινα ποσότητα ζωογονητικῶν στοιχείων τῷ σωματί των, ἅτινα ἀναπληροῦσι τὴν διαρκῆ τροφήν. Τοῦτο παρατηρεῖται καὶ παρὰ τῶ ἀνθρώπων, ὅστις δύναται ἐπὶ πολὺ περισσότερον ἐπι χροῖον νὰ συντηρηθῆ ἄνευ τροφῆς, διότι ἐκτός τῆς ἀναπνοῆς ὀξυγόνου, ἔχει καὶ τὸ λογικὸν εἰς πολὺ μεγαλειότερον βαθμὸν ἀνεπτυγμένον καὶ δύναται διὰ πλειόνων μέσων νὰ διατηρηθῆ. Ὅσον ἡ πνευματικὴ ἀνάπτυξις εἶναι μεγαλειότερα, κατὰ τοσοῦτον ἡ σωματικὴ περιορίζεται. Φυσικῶς δὲ τὰ ὑπερκόσμια ὄντα, στερούμενα σαρκώδους σώματος, ἐπάρκει αὐτοῖς πρὸς διατήρησιν τοῦ λεπτεπιλέπτου αὐτῶν σωματικοῦ περιβλήματος, ἡ ἀναπνοὴ τοῦ αἰθέρος, ἐν τῷ ἐν ᾧ διαδιούσῃ μέρει. Ἡ τροφή καὶ ἡ πόσις εἶναι ὅλως περιττὰ αὐτοῖς ἐκεῖσε.

Ἡ ὑποχρέωσις τοῦ ἀνθρώπου πρὸς ἀναζητησὶν τῆς ἑαυτοῦ τροφῆς ἐπὶ τῆς γῆς γεννᾷ τὰς ἀθλιότητας τοῦ βίου, τὰ πάθη, τὰς κακὰς ἐξεις καὶ ἐριδας καὶ τὰ παντοῖα κακά.

τοῦ φωτός καὶ ἔδρας τῶν θεῶν (μυθολ.).

Ἡ λεπτεπιλέπτος, μὴ σταθμητὴ, ἐλαστικώτατη, πληροῦσα τὸ σῶμα καὶ τὰ μεταξὺ τῶν σωματικῶν κενὰ διαστήματα (Φυσ.).

Ἡ παραδοχὴ τοῦ αἰθέρος ὡς οὐσίας πληροῦσης τὸν σῶμα πάντα χωρὸν, κατέστη ἀναπόφευκτος πρὸς ἐξηγήσιν ὀπτικῶν φαινομένων, τὰ ὅποια ἄλλως θὰ ἔμενον ἀνεξήγητα. (Φυσικ. ἀστρ. καὶ Ἀριστ.).

Ἀπαλλασσομένου δὲ αὐτοῦ ἐκ τῆς ἀναζητήσεως τῆς τροφῆς του, ὅποια ἐπανόστασις ἐν ταῖς κοινωνικαῖς συνθήκαις θὰ ἐπῆρχετο! Ὁ ὑπὸ τῶν ποιητῶν ἐξυμνηθεὶς χρυσοῦς αἰὼν θὰ ἐπηκολούθει τὴν νέαν ταύτην ὀργανικὴν διάθεσιν. Πλὴν τὸ θεοπέσιον τοῦτο ἀγαθὸν καὶ προνόμιον, ὡς φαίνεται, ἐπεφυλάχθη εἰς τὰ ὑπερκόσμια ὄντα, ἅτινα κατὰ φυσικὴν ἀκολουθίαν ἀπολαμβάνουσι τῶν ἐντυπώσεων τῆς εὐτυχίας καὶ τῆς γαληνότητος τῆς πνευματικῆς των ἐλευθερίας.

Μεταφέροντες ἑαυτοὺς ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, ἐγείροντες βῆρη, ἀνερχόμενοι καὶ κατερχόμενοι ἀνωφερίας καὶ κατωφερίας, κτλ. ἐξαντλούμεν δυνάμεις, ἃς ἡ πνευματικὴ ἡμῶν δύναμις μετὰ βραχείαν προσπάθειαν ἀδυνατεῖ νὰ βαστάξῃ καὶ ἐπομένῃ τῷ ὑλικῷ αὐτῆς συντρόφῳ, σταματᾷ καὶ αὕτη, παραμονεύουσα τὴν σωματικὴν ἀναδυναμίωσιν. Τουντεῦθεν ἡ ἐξάντλησις, ἡ κόπωσις, αἱ νόσοι καὶ ὁ θάνατος. Ταῦτα δὲν ὑπάρχουσι εἰς τὴν μετὰ θάνατον ζωὴν, ἐνθα μόνον λεπτότατα ὄργανα λειτουργοῦσιν. Χεῖρες, πόδες, στόμαχοι καὶ κοιλίαι δὲν χρησιμεύουσι ὀλοτελῶς, ἐπομένως τὰ αἰθέρια πλάσματα δέον νὰ ὦσι ἕλαφρά. Τὸ πᾶν ἐκεῖ περιορίζεται ἐν τῇ διατηρήσει τῶν ψυχικῶν δυνάμεων καὶ τὸ πᾶν συντελεῖ ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ πνεύματος. Ἐὰν δὲ, τοσοῦτον ἐπισταμένως θαυμάζομεν τὴν σοφωτάτην μηχανικὴν διασκευὴν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος καὶ ἡ ἀνατομία μᾶς ἀποκαλύπτῃ θαυμασίαν συναρμογὴν, ὅποια σοφώτερα μυστήρια δὲν θὰ μᾶς παρουσίαζεν, ἐὰν μᾶς ἦτο δυνατὴ ἡ ἐξέτασις τοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ ὑπερκόσμου ὄντος, ἐν τῷ ὁποίῳ τὸ πᾶν ὑπελογίσθη διὰ τὴν τελιοποίησιν τῆς ψυχῆς! Ὁ ἰδιαίτερος ὀργανισμὸς τοῦ ὑπερκόσμου ὄντος, ἐπιτρέπει φυσικῶς αὐτῷ νὰ διατρέχῃ ἐν βραχυτάτῳ διαστήματι καὶ δι' ἐκτάκτου ταχύτητος τὰς ἀποστάσεις, νὰ ἦναι εἰς ἄκρον εὐαίσθητον, νὰ ἐργηγορῆ ἄκαταπαύστως, καθόσον δὲν ἔχει ἀνάγκην ἀναεώσεως ἀπολεσθειῶν δυνάμεων καὶ νὰ διαμένῃ ἐν χώρῳ διαρκῶς φωτεινῷ, ὡς μὴ ὑπαρχούσης νυκτός, ἐνεκα τοῦ διαρκοῦς φωτισμοῦ τοῦ αἰθέριου χάους ὑπὸ τοῦ ἡλίου. Δὲν ὑπάρχουσι ἐκεῖ αἱ συνθήκαι τῆς γῆς, καθ' ἃς τὸ ἡμῖσι ἡμισφαίριον αὐτῆς φωτίζεται ὑπὸ τοῦ ἡλίου, ἐνῶ τὸ ἕτερον ἡμῖσι δὲν φαίνεται εἰς αὐτὸν καὶ ἐν ᾧ ἡ γῆ στρέφεται περὶ ἑαυτὴν μετὰ τῆς ἐν αὐτῇ ἀτμοσφαιρας. Τὸ αἰθέριον χάος δὲν περιστρέφεται καὶ ὁ ἡλῖος ἀενάως ἑρᾶται ὑπὸ τῶν ὑπερκόσμιων ὄντων, ἅτινα διαδιούσιν ἐν μέσῳ ὠκεανοῦ φωτός.

Οὐδεμία ἀνθρωπίνῃ ἰδιοφυίᾳ δύναται ἐπι νὰ φαντασθῆ τὰς διεπούσας τὰ ὑπερκόσμια

ὄντα αἰσθήσεις. Καὶ ὅπως τὸ ἄγαλμα τοῦ Condillac, ὅπερ φαντάζεται οὗτος ἄνευ αἰσθήσεων καὶ εἴτα παρέχων αὐτῷ βαθμηδὸν τὰς αἰσθήσεις τῆς ὄρασεως, τῆς ἀφῆς καὶ τῆς ἀκοῆς, ὁ φιλόσοφος ἀποτελεῖ κατ' ὀλίγον ἀνθρωπῶν αἰσθανόμενον καὶ ψυχὴν διανοουμένην, οὕτω καὶ ἡμεῖς, ὅποταν φθάσωμεν εἰς τὴν μετὰ θάνατον ζωὴν καὶ ἀποκτήσωμεν τὰς νέας τοῦ κόσμου ἐκείνου αἰσθήσεις, τότε καὶ μόνον θὰ δυνηθῶμεν νὰ ἐννοήσωμεν ἐπακριβῶς τὰ συμβαίνοντα καὶ ἐπικρατοῦντα ἐκεῖ μυστήρια τοῦ βίου. Τὸ βασιλείον τοῦ πλανητικοῦ αἰθέρος ἐνέχει τὴν γεωγραφίαν του, τὰς δυνάμεις του, τὰ πάθη του καὶ τοὺς νόμους του καὶ ἐπειδὴ ταῦτα διατελοῦσιν ἐπι μυστηριώδη ἡμῖν, θὰ ἐξακολουθῶσιν ἐπι ὑφίσταμενα τοιαῦτα μέχρι τῆς ἀναστάσεώς μας, ὅ,τι δὲ δυνάμεθα νὰ προνοήσωμεν ἤδη, εἶναι ἡ τελειότης τῶν αἰσθήσεων ἐκεῖ, καθότι παρατηροῦμεν ἐνταῦθα, ὅτι ἡ μὲν ὀσφρησις εἶναι ἀνεπτυγμένη εἰς τὸν κύνα, ὡς ἀπιστεύτως ἐξικνουμένη εἰς μεγάλην ἀπόστασιν, ἡ ὄρασις τοῦ ἀετοῦ, ὡς βλέπουσα ἀπὸ ἰλιγγιώδους ὕψους, ἡ τελειότης τῆς ἀφῆς τῆς νυκτερίδος, ἡτις, μολανότι τυφλή, γνωρίζει κάλλιστα ποῦ διευθύνεται, κτλ.

Ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς ἐργασίας καὶ μελέτης δὲν παρατηροῦμεν τὰς δυνάμεις τῶν αἰσθήσεων ἡμῶν ἀξανανομένας; Τὰ τηλεσκόπια καὶ μικροσκόπια διὰ τῆς ἀποκαλύψεως ἀπέριων μυστηρίων τῆς φύσεως ἐν τῷ ἐλαχίστῳ καὶ τῷ μεγάλῳ, δὲν ἐπεβεβαίωσαν τὴν ἀδυναμίαν τῶν ἐγκοσμίων αἰσθήσεων μας; Ὁ,τι δὲ δὲν παρετήρησαν ὁ Ἀριστοτέλης, Ἱπποκράτης, Πλίνιος, Γαληνός, Βάκων κτλ. σήμερον εἶμεθα εἰς πλήρη γνῶσιν τοῦ μικροσκοπικοῦ κόσμου. Ἡ δ' ἀνακάλυψις τοῦ τηλεσκοπίου ἐν τοῖς χρόνοις τοῦ Κεπλέρου καὶ Γαληλαίου, διήνοιξε νέους ὀρίζοντας προόδου καὶ ἀναπτύξεως. Οἱ δορυφόροι τοῦ Διδος καὶ τοῦ Κρόνου, ἀπειρία νέων ἀστέρων, αἱ φάσεις τῆς Ἀφροδίτης, βραδύτερον ἢ ἀνακάλυψις νέων πλανητῶν, ἡ παρατήρησις τῶν κηλίδων τοῦ Ἡλίου κτλ. πάντα ταῦτα, ἀπόρροια τῆς ἐφευρέσεως τοῦ τηλεσκοπίου, δὲν μᾶς ἐδίδαξαν, ὅτι ὁ ὀφθαλμὸς μας τῇ βοήθειᾳ τῆς τέχνης δύναται νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὰς ἀπυτάτας χώρας τοῦ οὐρανοῦ; Ἐὰν δὲ διὰ τῆς χημείας καὶ διὰ τῆς ἐξευρέσεως νέων ὀργάνων ἐδυνάμεθα ἐπι μᾶλλον νὰ εἰσχωρήσωμεν εἰς τὰ ἀκατάληπτα ἐπι ἡμῖν μυστήρια τῆς φύσεως, θὰ ἐβλέπομεν διατὶ καὶ πῶς τὰ σώματα θερμαίνονται καὶ ἠλεκτρίζονται. θὰ ἐγνωρίζομεν τι ἐστὶ φῶς καὶ θερμότης, θὰ ἐμανθάνομεν τοὺς φυσικοὺς νόμους τοῦ μαγνητισμοῦ κτλ. ὁ δὲ ὀφθαλμὸς μας θὰ ἤρκει νὰ λύσῃ τὰ προβλήματα τῆς φυσικῆς καὶ μηχανικῆς, ἅτινα

συνεκράτησαν τὸν Νεύτωνα, Ἀμπερον, Γαλιλαῖον καὶ λοιποὺς εἰς τὰς περαιτέρω μελέτας των.

Ἡ θαυμασία αὕτη δύναμις ἀποκαλύπτεται ἀναντιρρήτως εἰς τὴν αἰσθησὶν τῆς ὄρασεως τῶν ὑπερκόσμιων ὄντων, περὶ ὧν τὸ αὐτὸ δυνάμεθα συμπέρασμα νὰ ἐξαγάγωμεν καὶ διὰ τὰς ἄλλας αὐτῶν αἰσθήσεις.

(Ἐπιτετατὸ τέλος)

Φ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΝΥΜΦΑΙΟΝ ΠΑΡΝΗΘΟΣ

Ἐκ τῆς κόμης Χασὰ οἱ ἀκολουθοῦντες τὴν πρὸς σωτηρίαν τῶν μοναχῶν καὶ μετανοίαν τῶν ἀμαρτωλῶν ἀγούσαν, μετὰ φρικτὰν περίπου πορείαν, ἀφικνοῦνται ἐν τῇ ἱερᾷ αὐλῇ τῶν Κλειστῶν, ἐνθα ὁ θεατῆς, ἀφ' ἐνὸς καταλαμβάνεται ὑπὸ θείας ὀπτασίας, ἀφ' ἑτέρου δὲ δυσανασχέτων ἐπὶ τῇ θέᾳ τῶν ἀπορρώγων βράχων, τῶν προβαλλόντων τὰς μᾶλλον φανταστικὰς μορφὰς καὶ ἀσχηλῶν ἐκ τῆς παραδόξου ὕψεως τῶν δίκην αἰθερίων ἀψίδων ἐκατέρωθεν τῆς φάραγγος προμαχόνων, προσφεύγει μετ' εὐλαθείας εἰς τὸν παραμυθούνητα τὴν ἀλγοῦσαν αὐτοῦ καρδίαν ἱερὸν ναόν. Οὗτος κεῖται ἐσφηνωμένος ἐντὸς χαράδρας, ἐπὶ βραχιδῶν ὑπωρείων, εἰς ὕψος 450 μέτρων καὶ ὡς ἐξ ἐπιγραφῆς δηλοῦται, ἐκτίσθη ἐν ἔτει 1240, ἐξ εὐρεθείσης ἐπὶ τῆς κλεισφίας εἰκόνας καλλιτέχνης τέχνης σωζομένης μέχρι σήμερον καὶ ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἁγίας Ἐλεούσης τιμωμένης.

Ἄν τὰ ποικιλόχροα κοσμήματα καὶ αἱ μέχρι τοῦ χρυσοῦ τὸν θόλον σταυροῦ ἀγιογραφίαι καθιστῶσι τὸν ναὸν μεγαλοσπετῆ, οὐδαμῶς ὁμῶς ὁ ὀφθαλμὸς ἀπαντᾷ τὸ κομψὸν ἢ χάριεν τῆς Βυζαντινῆς καλλιτεχνικῆς ἐνότητος, οὐδὲ τὴν σειρὰν ἐκείνην τῶν κτιρίων καὶ τῶν ἰδιορρυθμῶν στοῶν, ἐφ' ὧν ἀναδεικνύεται ἡ ἐπιμέλεια καὶ ὁ χαρακτήρ τῶν μοναχῶν ἄλλ' ὅ,τι τὸν παρατηρητὴν ἐκπλήσσει, εἶνε ἡ ἐνορατικὴ δύναμις, ἣν τὰ βλέμματα ἀποκτῶσι προσηλούμενα ἐκ τοῦ ἐναντι τοῦ κωδωνοστασίου κυρτοῦ πύργου εἰς τὴν ἐρεβώδη φάραγγα.

Μετὰ τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς ὕμνους, οὗ οἱ μοναχοὶ Ὁραεὶς καλοῦσι, καὶ τὸν ἀσπασμὸν τῆς πλήρους ἀνεκφράστου γλυκύτητος εἰκόνας τῆς Παναγίας, αἰτινιζούσης ἐν μυστικῇ κατανοῆσει τὸ θεῖον βρέφος, ὁ θαυμαστῆς τοῦ ἐν Ἀθήναις μετοχίου, ἡγούμενος, ἤρξατο βαδίζων σπουδῆ πρὸς τὸ ἄντρον τῶν προσπεποιημένων τῆς φύσεως παρθενικῶν δυνάμεων.

Τὸ Νυμφαῖον τῆς Πάρνηθος εἶνε φυσικὸν σπήλαιον καθιερωμένον εἰς τὰς χειραφετημένας Νύμφας, ἃς οἱ Ἕλληνες ἐξελάμβανον ὡς παρθενικὰς θεότητας, συνδεομένας μετὰ φαρτῶν ἀντικειμένων. Ἐπὶ τῆς γῆς

αὐταὶ οἰκοῦσαι διηροῦντο εἰς κλάσεις πνευμάτων ἀγαθοποιῶν κατὰ τὰ φυσικὰ ὄρια τῆς ἐνεργείας αὐτῶν, ἐξ οὗ καὶ νόμοιαι, αἰ. π. ο. λ. κ. αἰ., μηλίδες καὶ κροκοφόροι ἐπιλέγονται, θεωροῦμεναί τροφοὶ τοῦ Διὸς, καὶ τοῦ Διονύσου, παιδαγωγοὶ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ μητέρες τῶν αἰσίων καὶ τῶν νυφολήπτων μάντιων. Ἐπώνυμοι δὲ οὗται τῶν αὐταῖς κατανεμημένων ὄρων, δασῶν, σπηλαίων, πεδίων, κοιλάδων, κρημνῶν καὶ ποταμῶν ἀπελάμβανον ἰδίας λατρείας, ὡς ὁ Ὀμηρὸς ἐν Ἰλιάδι μαρτυρεῖ:

οὐτ' ἄρα νυμφῶν, αἷτ' ἄλσεα καλὰ νέμονται
καὶ πηγῆς ποταμῶν καὶ πῖσα ποιήεντα. (Υ, 8)

Τὸ ἱερὸν τῶν Παρνηθίδων νυμφῶν, παρὰ τῷ Ἀρποκρατίωνι, ὑπὸ τοῦ Μεγάνδρου ἀναφερόμενον, περιγράφεται ὑπὸ τοῦ περιεργασθέντος αὐτοῦ Δοδουέλλ, εὐρόντος πολλά, πλάκας λίθου ἐνεπιγράφους καὶ ἄπειρα θυρώματα διὰ τὰ ἀναθήματα ὁ δὲ Κρούσιος μνείας ποιεῖται καὶ ἐτέρας χαλκῆς πλάκας, ἧς τὰ γράμματα ἴσαν ἐξηλετημένα ἐκ τῶν καταπιπτουσῶν σταγόνων. Ἐν τῷ σπηλαίῳ εὐρέθησαν ἐσχάτως ἀνάγλυφον ἀνάθημα εἰς τὰς Νύμφας καὶ ἀξιοπαρήρητα πῆληνα κοσμήματα, ἔτι δὲ εἰς τὸ βάθος τῶν περιέργων σταλακτιτῶν τεμάχιον Παντελησίου μαρμάρου, 0,72 μ. τὸ μήκος, 0,37 μ. τὸ πλάτος καὶ 0,29 μ. τὸ πάχος, κατὰ τοὺς τύπους τῆς ἀραιοτάτης τέχνης ἐξεργασμένον καὶ ἀνωτέρω τοῦ σπηλαίου ἐπὶ τῆς σχηματιζομένης καὶ καλῶς προσπιπτούσης μικρᾶς ὀμαλῆς γῆς, ἀνεκαλύφθη ὑπὸ Χασσιωτῶν στήλη τιτανόλιθος ἐνδὸς περὶ του μέρους, τὰ κάτω ἀποκεκρουμένη, ἐφ' ἧς γέγραπται

ΝΥΜΦΕΙΑ
ΦΙΑΑ

καὶ ἐξ ἧς τεκμαίρεται, ὅτι πρόκειται περὶ τοῦ Νυμφαίου, θεωροῦμένου παρὰ μὲν τοῖς ἀρχαίοις ὡς θεῖος ἱερὰ συναθροίσεως καὶ ἀναπαύσεως τῶν νυμφῶν, παρὰ δὲ τοῖς Ρωμαίοις ὡς ἀναβρυτήριον κατὰ κοσμον αὐταῖς ἐπώνυμον. Τοιαῦτα ἐν Ρώμῃ ὑπῆρχον δεκατρία περίστυλα καὶ περίδρα, ἐν δὲ Ἑλλάδι ἀναφέρονται ἀπείραριθμα, εἰς ἃ ἀπέδιδετο ἰδία προσωπικότης καὶ ὦν τὰ ὀνόματα ἐμνημονεύοντο ὑπὸ ἰδίους χαρακτηρισμοῦ κριζόμενα ἐκ τῆς ὁμοεισεως τῶν συνδεδεμένων αὐταῖς θεῶν, μεθ' ὧν πολλακίς εἰς τὰ νυμφεῖα ἐφαίνοντο συμποσιάζουσαι καὶ θάλλουσαι, ὡς ἐπώνυμοι Ὁριστιεῖδες, Ἀλσηίδες, Μελιίδες καθ' Ἡσιόδου καὶ Ναϊάδες καθ' Ὀμηρον, ὡς Ὑμνον Ἀφροδίτης, μέχρι σήμερον παραμεινάναι τοιαῦτα εἰς τὰς προλήψεις τοῦ λαοῦ.

Αἱ Νύμφαι ἐπὶ τῆς γῆς οἰκοῦσαι, μετὰ τῶν ἀθανάτων καταριθμοῦμεναι καὶ ὡς δυνάμεις ρυθμιζούσαι καὶ συνέχουσαι ὑποτιθέμεναι, εἶχον οὐ μόνον ἄντρα κηθιρωμένα, ἀλλὰ καὶ ἐκτάσεις πεδίων, ὄρη καὶ ἀκροτήρια Νυμφαῖα καλούμενα, ὡς παρὰ Στράβωνι (Ζ, 309) ἀναφερόμενα εἴστι δὲ τὸ μεταξὺ τῆς Θεοδοσίας καὶ τοῦ Παντικαπαίου σταδίων περὶ πεντακοσίων καὶ τριάκοντα, χώρα πάσα σιτοφόρος, κώμας ἔχουσα καὶ πόλιν εὐλίμενον τὸ Νυμφαῖον καλούμενον καὶ κατωτέρω (306) ἐν δὲ τῇ χώρᾳ τῶν Ἀπολλωνιατῶν καλεῖται τι νυμφαῖον πέτρα δ' ἐστὶ πῦρ ἀναδιδοῦσα, ὑπ' αὐτῇ δὲ κρῆναι ρέουσαι γλυτροῦ καὶ ἀσφάλτου, καιομένης, ὡς εἰκό, τῆς βώλου τῆς ἀσφαλιτίδος, παρὰ τῷ αὐτῷ δὲ (Ζ, 330) ἀπαντάται ἀκρωτήριον εἰς τὴν Χαλκιδικὴν εἰτα Νυμφαῖον ἐν τῷ Ἀθωνι πρὸς τῷ Σιγγιτικῷ καὶ παρὰ Πλουτάρχῳ (Σὺλλ. ΚΖ) ὄρος καὶ χωρίον Νυμφαῖα ἐν τῇ Ἰλλυρικῇ παρὰ τῇ Ἀπολλωνίᾳ.

ΤΟ ΑΝΑΚΑΛΥΦΘΕΝ ΣΠΗΛΑΙΟΝ

Ἐκ τοῦ ἱεροῦ σκηνώματος πρὸς τὴν προβάλλουσαν ὑπεράνω αὐτοῦ κορυφῆν διευσθυόμενοι, διὰ τινος στε-

νωποῦ, φερούσης τὸν περιηγούμενον εἰς τὸ ὄρος, ὅτε μὲν εἰς σειρὰς δρομῶδεις, ὅτε δὲ εἰς ἀνυμνήρας ἐκ τῆς στιγνότητος τῶν ἐρρωγῶτων βράχων. Ἰσάμεθα μετὰ κοπιώδη πορείᾳ ἐπὶ τῆς γνωστῆς τοῖς χωρικοῖς Μεγάλης Πέτρας, σκιαζομένης ὑπὸ ὕψικρήνου δροσερᾶς ἐλάτης, ἐφ' ἧς ἡ φύσις ἔρχεται ἐπιδαψιλεύουσα ἀπλῆτως τὰς μαγευτικὰς αὐτῆς χάριτας, ἀμιλλωμένας ἀπώτερον ἐν ἐξαισίῳ συμπλέγματι τῆς ὑπερηφάνου ἐλάτης μετὰ τῆς ὑποτασσομένης πεύκης, ὑφ' ἧς ὁ ρομαντικός καταθλίβεται ἐπὶ τῆς χλόης τῶν δυο βομβούτων ρυάκων.

Ὡς ἡ Πάρνης εἶνε τὸ προσάκτιον ὄριον τῆς Ἀττικῆς ἀπὸ τῆς Βοιωτίας, οὕτω καὶ ἡ Μεγάλη Πέτρα δύναται νὰ θεωρηθῇ τὸ διαχωρίζον σημεῖον τὰς κατὰ μήκος πλευρὰς τοῦ ὄρους καὶ τὸ μεθόριον τῶν φυσικῶν ἀντιθέσεων.

Ἡ φύσις χαιριτώσα τὸ ἔαρ ἔτερπε τὴν καρδίαν ἡμῶν διὰ τῆς μυροδόλου αἴρας τῶν διηνηθισμένων δένδρων καὶ χαμαϊκλάδων, ἐνῷ ὑπερθεν ἀνελίσσεται ἐπιβάλλουσα εἰκὼν, τοσοῦτα καταπληκτικῶν μεγαλείων, ὅση ὁ μέγας αὐτῆς καλλιτέχνης. Ἡ ἀνατολικὴ κορυφογραμμὴ περιεβάλλετο παγερὰν ὀμίχλην, ἣν ἀλεππλήλως πολλαχοῦ ἀνασφύρασα, ὑπεδείκνυε πολλὰν κορυφῆν, ἀλωδῆν περιζώματα καὶ ζοφεράς κατωφερείας. Ὁ περιηγητὴς ἀπολαύων ἐνδὸς τῶν μαγευτικῶν τῆς εὐαισθητοῦ ψυχῆς θεαμάτων, στρέφεται ἐπὶ ἄλλων ἐπιτέρπων τοῦ μεγαλοπρεποῦς πανοράματος ποικιλιῶν καὶ κατερχόμενος τοῦ φυσικοῦ μεθορίου διευσθυόμενος ἀριστερᾶ εἰς τὰ βαθύσια ὄντως βῆθη τῆς μακρᾶς κατωφερείας καταλήγουσας εἰς κρημνόν, οὐ πάσα ἡ κορυφαῖα τὸν ἐρασιτὸν παρατηρητὴν γραμμὴ τυγχάνει ἀπρόσιτος καὶ ἀφ' οὗ κύπτων περιεργάζεται χάσμα φρικτῶδες ἐνούμενον μετὰ ὀρηκτικοῦ χειμάρρου.

Πρὸς στιγμὴν ἐγενόμην ἐπιλήθμων τῆς κάτωθι αἰγλης τοῦ ὑπὸ ποιμένων ἀνακαλυφθέντος καὶ μεγάλου ὑπὸ τῶν Ταναγραίων, ὡς ἐστὶ ἀρχαιολογικοῦ θησαυροῦ, φημιζομένου σπηλαίου, μέχρις οὗ ἡ ἀποχρώσα περίστασις ἐνέπλησέ με θάρρους.

Ἐξελθὼν τοῦ κατακτῆτου κρημνοῦ, ἔστην ἐπὶ μικροῦ ὀμαλοῦ ἐδάφους πρασίον ἐξ ἀγριοσελίνου, ἀφ' οὗ μετὰ προσοχῆς κατῆλθον μέχρι τοῦ ρέοντος ποταμίου, οὐ ἀριστερᾶ ἐκτείνεται μικρὰ κοιλάς, συγκοινωνοῦσα τὸ θῆρος κάλλιον διὰ τοῦ χειμάρρου τούτου ἡ τῆς ἀπέναντι ὠσαύτως ἀποτόμου κλιτύος. Μετὰ τὸν ὀδηγὸν διελθὼν ἀνωπόδου τοῦ ρέον ψυχρότατον ὕδωρ, μετὰ 27 βήματα ἐπροχώρησα εἰς τὸ βάθος στενοῦ περιβάλλου, ἐνθα ἀποκαλυφθεὶς τῶν ἐξωτερικῶν ἱματίων, ἔλαβον κηρίον καὶ φωσφοροθήκη καὶ ἐγγὺς γενόμενος εἰς φαινομένην βαθεῖαν ἐντομήν, ἠκολούθησα μεθ' ὄλου τὸ κράτος τοῦ μυστηριώδους φόβου τὸν ὀδηγόν, εἰσδύσαντα διὰ στενῆς ὀπῆς πλάτους ἀρχαῖας 0,34 μ. καὶ καταλήγουσας 0,62 μ. Ἐντὸς τοῦ ὑπερθονίου τούτου ἐνδιατηματος, ἀναμνησκόντος τῷ εἰσίδοντι τὸν μίτον τῆς Ἀριάδνης, σκότος πυκνὸν ὑπεκρέωσεν ἡμᾶς ν' ἀνάψωμεν τὰ κηρία, ὅτε μετὰ λύτης παρετήρησα, ὅτι τόσον ἐκ τῆς μεγάλης ὕγρασιος, ὅσον καὶ ἐκ βρεθείας ὀσμῆς, ἀποφερομένης ἐκ συντετηγμένων ζωϊφίων, ἀπέβαινεν ἀδύνατος ἡ ἐπὶ χρόνον ἀρκετὸν ἐντὸς τοῦ σπηλαίου διαμονή. Ὅθεν μετ' ἀκριθῆ τῆς εἰσόδου μεγάλῃν καὶ μικρὰν ἔρευναν, ἐπόμενος διὰ βιαίων τοῦ σώματος κάμψεων εἰς θολοειδῆ μερίσματα σταλακτιτῶν, διηυθύνθη πρὸς τὸν μυχόν τοῦ σπηλαίου, ἐνθα βοῇ ὑποχθόνιος ἠνάγκασεν ἡμᾶς νὰ ἐπανακάμψωμεν προφυλακτιζόμενοι τὸ μὲν ἐκ τῶν ἐσφηνωμένων ἄνω σταλακτιτῶν καὶ τῶν συνεχόμενων κρυσταλλινῶν δεξαμενῶν, ὧν πολλὰι πλήρεις ὕδατος, τὸ δὲ ἐκ τῶν νυκτερίδων, ἀφ' ὧν γέμει, αἰτίνες συρίτουσαι προσέκρουον ἐφ' ἡμῶν τὸ φῶς φεύγουσαι, ἄχρη οὐ ἀσθμαίνων κύπτω μιμούμενος τὸν ὀδηγόν καὶ ἐν

πρωτοφνῆ συγκινήσει βλέπω τὰς ἀκτίνας τοῦ φυσικοῦ πύρηνος νὰ διαλύωσι τὸ ἀμυδρὸν τοῦ κηροῦ φῶς καὶ οὕτω: ἐξῆλθον τῆς μελανῆς ταύτης τοῦ Πλούτωνος ὀροφῆς.

Ἐπὶ τῇ ἀπλῇ ἀνπολήσει τοῦ ἀνδρῶν ἐκείνου τῆς Πάρνης; ἀνελίσσεται ἐπὶ τὸ καταπληκτικότερον καὶ ἡ ἐλαχίστη ἐντύπωσις. Ἄμα τῇ εἰσόδῳ, ὁ ἐπισκέπτης ἀπαντᾷ κλίμακα τριγωνοειδῆ, σώζουσαν ἵγνη τεσσάρων βαθμίδων ἐλαχίστης κλίσεως, μεθ' ἣν ἐκτείνονται κατ' ἀριστερὰν ὑποδεξαμεναί, συνεχόμεναι μεθ' ἐτέρων τριῶν μειζόνων, ἀκολουθουσῶν τὴν πρὸς τὸ βάθος ὑπερκειμένην ἐπιφάνειαν καὶ ὦν τὰ διαχωρίσματα χεῖρ γλυπτοῦ ἔχει διακοσμηθεῖ. Μετὰ τὴν ἀνοδὸν τῆς ἐφαρμένης κλίμακος τὸ βλέμμα προσπίπτει δεξιᾶ ἐπὶ περιέργου φαινομένου συσσωρεύσεως χρώματος: πολλῶν κυδικῶν μέτρων, ποικίλων χρωμάτων, ἐν ἀρχῇ σταχτοῦ μετὰ λευκοῦ καὶ οὐ πόρρω ἐρυθροῦ ἐν δὲ τῷ μέσῳ τοῦ σπηλαίου καὶ ἐγγύτερον τῶν δεξαμενῶν ἀναβρῆσι ὕδωρ, ρέον καθ' ὄλας τὰς ἐπιείσεως ὄρας, μεθ' ὅ συναντῶμεν μελανὴν στήλην κρυστάλλωδη μεγάλης διαμέτρου, περὶ ἣν ἕτεροι σπηνοειδεῖς, ἐπαπειλοῦσαι νὰ μολωπίσωσι τὸ σῶμα καὶ δὴ τὴν κεφαλὴν εἰς πρώτῃν ἀνέγερσιν. Ἐφ' ὅλης τῆς ἀνωμάλου ταύτης ἐπιφανείας παρατηροῦνται ἀναριθμητὰ ἀγγεῖα ἐφαρμένα, ὦν τὰ πλεῖστα κεχρωματισμένα καὶ ἕτερα φέροντα κοσμήματα ἡμιτελῆ, ἐν οἷς κύλικες, τεμάχια γεγλυμμένων μαρμάρων καὶ ἀνάγλυφον, ὑπὸ δοκιμασίαν τέχνης καὶ πληθῶρα ποικίλων ἀγγείων ἀπὸ τῶν εὐτελεστάτων μέχρι τῶν πολυτελεστάτων, ὧν τινὰ ἀληθῆ καλλιτεχνήματα καὶ ἐξ ὧν εἰκάζετο τοῖς πολλοῖς, ὅτι τὸ σπήλαιον ἦν κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους ἐργοστάσιον κεραμευτικῆς καὶ γλυπτικῆς, καθ' ὅσον ἐντεῦθεν προήρχοντο τὰ ἐνεπιγραφα τεμάχια τῶν πέντε ἀναγλύφων, τὰ κατὰ Μάρτιον τοῦ 1895 ἔτους ἐν Ἀθήναις κατασχεθέντα εἰς χεῖρας κατοικῶν Χασσῶν καὶ εἰς τὸ Κεντρικὸν Μουσεῖον ὑπὸ τοῦ Εἰσαγγελέως ἀποσταλέντα. Μεθ' ὄλας τὰς καταβληθείσας προσπάθειας πρὸς μεταφορὰν τεμαχίων τινῶν μαρμάρων φερόντων ἀτελεῖς παραστάσεις ἀρχαῖκῆς τέχνης, οὐδὲν ἠδυνήθην νὰ παραλάβω, τὸ μὲν ἐλλείπει μέσων προχείρου ἀνασκαφῆς, τὸ δὲ ἐνεκεν τοῦ δρυμυτάτου ψύχους καὶ ἐξ ἄλλου ἀναλογίζομενος τὸ ἐπίπνον καὶ ἐπικίνδυνον τῆς ἀνοδοῦ τοῦ ὄρους, παρητήθη πάσης τοιαύτης ἐπιχειρήσεως καὶ ἐξῆλθον φέρων εἶδη τοῦ λεπτοῦ χρώματος, δι' οὗ ἠσκαίτο ἡ τέχνη τοῦ πλάττειν τ' ἀρχαῖα σκεῦη, καὶ μέρη ἀμφορέων, βουδύλων, ληκυθίων καὶ πλαστικῶν μιμητῶν προσώπων, πάντων ἐξ ἐκλεκτῆς κεραμικίδος γῆς: καὶ μετὰ βιομηχανικῆς λεπτότητος κατεσκευασμένων. Ἀναμνηστικῶς ἐκ μιᾶς ἀνασκαφῆς τοῦ προαυλίου καὶ ἐκκενώσεως τοῦ σπηλαίου πολλὰ ἀρχαιοτήτες ἀνακαλυφθήσονται, ἀλλ' ἡ ἐργασία αὕτη δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ μόνον ἐν ὄρα θέρους, καθ' ἣν ἔσεται ἐπιποδῆποτε ὑποφερτῆ ἡ ἐν τῷ σπηλαίῳ ἐπὶ χρόνον διαμονὴ τοῦ μέλλοντος ν' ἀνασκάψῃ περιφέρειαν τριάκοντα καὶ ὀκτώ περίπου μέτρων μήκους, τεμνομένου ὑπὸ ἐνδρα μὲν πρὸ τῆς εἰσόδου, ἔλασσόνων δὲ εἰς τὸ βάθος, μέτρων πλάτους μετ' ἀνωμάλου ὕψους.

Ἐπιμελῶς ἐξετάσα: τὴν θολοειδῆ πρόσφιν τοῦ σπηλαίου μετὰ τῶν ἐπ' αὐτῆς τεσσάρων θυρίδων καὶ γλυπτῶν γραμμῶν, παρετήρησα κατ' ἀριστερὰν μὲν τῆς εἰσόδου κλίμακα λελαξευμένην ἐπὶ τοῦ βράχου κατακόρυφον, δι' ἧς συνεχίζοναι τὸ σπήλαιον, καὶ κατὰ δεξιὰν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ γεγλυμμένου βράχου ἀπὸ τῆς εἰσόδου μέχρι τοῦ ποταμίου κεχαρμημένα γράμματα, ἐκ τοῦ χρόνου καὶ τῆς πωρώσεως μὴ διακρινόμενα. Ἡ ἐκκαθίρισις τῆς ἐπιφανείας τοῦ βράχου ἀπέθη ἀδύνατος, τόση ἐλλείπει μέσων, ὅση καὶ ἐκ τοῦ ἀνωπορόρου καταστάντος ψύχους, δι' ὃ

ἠρκέσθη εἰς τὴν διάκρισιν τῆς ποσότητος τῶν στίγων καὶ εἰς τὴν ἀνάγνωσιν ἐλλειπῶν τινῶν λέξεων. Οὕτω ἐν τῇ εἰσόδῳ γέγραπται

ΑΘΗΝΗ
ΚΑΙ
Μ. ΑΡΚΙ
ΝΙ

Ἀκολουθοῦσιν ἐν εὐθείᾳ παραλλήλῳ γραμμῇ ἐννέα στίχοι μόλις διακρινόμενοι, μεθ' οὓς ἕτεροι ἐπτά ἤτον ἐφαρμένοι καὶ παρὰ τὴν ἀπότομον ἄκραν τοῦ βράχου πρὸς τὴν ὄχθην τοῦ ρέοντος ψυχροῦ ὕδατος, ἀναγινώσκονται τὰ γράμματα

ΞΑΝΘΟ ΑΕΙΑΙ . . .
. ΛΕΘΑΙΜ . . .
. ΕΚΤ ΡΕΤΡΙΑ . . .
ΑΚΙΟΥ . ΟΥΕΦΙΑΟΥ . .
ΦΙΑΙΑΣ

μαρτυροῦντα ἀρχαίους χρόνους. Μετὰ τρίωρον διαμονὴν συγκεινημένοι ἐκ τῆς φρικταλέας θεᾶς τῶν περὶ εὐρωτιῶντων βράχων καὶ τῆς βοῆς τοῦ ρέοντος ποταμίου, σχηματίζοντες εἰς μικρὰν ἀπὸ τοῦ σπηλαίου ἀπόστασιν καταρράκτην, ἠρᾶμεθα τῆς ἀνοδοῦ μετὰ τσαύτης ἀγωνίας, ὅστε μεθ' ὄλου τὸ δρυμυτάτον ψῦχος ἰδρῶς ἄφθονος περιέρρεε τὰ σώματα, μέχρις οὐ εἰσελθόντες ἐν βραθυρόνδει ἀνωμάλῳ στενωπῷ, ἐφυγαδεύσαμεν πάντα φόδον.

Τὸ περιγραφέν σπήλαιον ἀνάγεται εἰς ἀπωτάτους χρόνους, καθ' οὓς ἡ πηλοπλαστικὴ ἠσκαίτο καθ' Ὀμηρον

. . . ὡς ὅτε τις τροχὸν ἄρμενον ἐν παλάμῳ
ἐξόμενος κεραμεὺς πειρήσεται, αἶ κε θέρην,

ἐπιδιῶκουτα τὴν ἀνάπτειν τῆς κεραμογραφίας καὶ τὴν καλλιτεχνικὴν παράστασιν φυσικῶν ἀντικειμένων καὶ θεῶν ὑπ' ἀνθρωπίνῃ μορφῇ. Ἡ ἀραιοτάτη αὐτῆ χειρωνακτικῆ τέχνης, τελειοποιήθεισα, περιέβλεπε τὰς ἐκ πηλοῦ ὁμοιώσεις ἀνθρώπων πρὸς παράστασιν θεῶν διὰ καλλιπέτρων ἐνδυμάτων,

ἡ δ' ἄρα πέπλον ἐλοῦσα Θεῶν καλλιπάρητος
θῆκεν Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἠνάμοιο

καὶ ἐκάλλυε τὰς διαφόρων σχημάτων κεραμοურγεῖς κόρας, ὧν ἐξ-χου κάλλους εἶναι αἱ Ταναγραῖαι, μετὰ μεγίστης λεπτότητος καὶ αἰσθήσεως τοῦ καλοῦ ἐξεργασμένα καὶ πολλακίς κεχρωματισμένα ἢ κεχρωσμένα, εὐγενέσταται τὴν μορφήν. Τοὺς κοροπλάστας ἐμιμήθησαν οἱ ἐξολοτῆται, κοσμήσαντες ξόανα, ἄτινα ταχέως παρεκπολοῦσθαι ἢ γλυπτικῆ, ἧς ἡ τέχνη ἐπίσης ἦν γνωστὴ ἀρχαιοτάτα, ὡς τεκμαίρεται ἐκ τῶν περιγραφῶν τῆς Ἀπίδος τοῦ Ἡρακλέους ὑπὸ τοῦ Ἡσιόδου καὶ τῆς Ἀχιλλέως ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου, ἐφ' ὧν τὰ μέταλλα κατεκοσμοῦντο ἐκτύπως, ἡμιτύπως καὶ προστύπως ἢ δὲ ἄσκησις τῆς λιθοτεχνίας προήγαγε τὴν τέχνην, ἣν ἡ γλυφίς τοῦ Φαιδίου ἀνήγαγεν εἰς τὴν κατ' ἐμπνευσιν ἀμίμητον ἐκφρασιν τῆς ἐξεργασίας.

ΕΥΚΛΕΙΑΣ Α. ΒΑΓΙΑΝΝΗΣ

Ἐπαινῶν σε παρόντα, κατηγορῶν δὲ ἄπαντα, ἐπιδιῶκει τὸ κακὸν σου διὰ δειλοῦ τρόπου.

Ἐυεργετῶν κακὸν ἄνθρωπον, εἶναι ὡς νὰ σπείρῃ ἐν θάλασσῃ, διότι ὅ,τι καρπὸν θὰ δρέψῃ ἐκ ταύτης, τὸν αὐτὸν θὰ δρέψῃ καὶ ἐξ ἐκείνου.

Τὰς γυναῖκας ἀπόφευγε ἐν τῇ ἐργασίᾳ σου, φίλει δὲ αὐτὰς ἐν ταῖς συναναστροφαῖς.

Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ

(Ἐκ τῶν διαγωνισθέντων)

Κατ' ἐκαίον τὸν χειμῶνα τὴν ἠνώχλουν πολὺ τὰ χιμετλα, περισσότερον ἀπὸ τὰ ἄλλα ἔτη. Αἱ χεῖρες τῆς γεροντοκόρης, πρισμένοι, ἐρυθραί, μαρμαροειδεῖς κατεθλίβοντο ἀπὸ ἑνα συνεχῆ κνισμόν. Ἄλλ' ἐν ἑκ τῶν χειροτέρων χιμετλων, τὸ τῆς δεξιᾶς χεῖρός, εἶχεν ἀνοίξει καὶ ἠναγκάσθη νὰ τὸ ἐπίδεσθαι· πλὴν ὁ ἐπίδεσμος κρυμμένος ὑπὸ τὸ μαῦρον μάλλινον χειρόκτιον ἦτον ἀόρατος. Ἡ διδασκάλισσα ἐφόρει χειρόκτια μαῦρα ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τοῦ Νοεμβρίου μέχρι τῆς Ἀνοίξεως, ἦσαν δὲ τὰ χειρόκτια ἐξ ἐγγχωρίων ἐρίων, πλεκτά, μὲ τὸν ἀντίχειρα καὶ τὸν δεξιάντην γυμνοῦς, εἰς τρόπον ὥστε νὰ δύναται ἀνέτως νὰ γράφῃ καὶ νὰ κρατῇ τὴν βελόνην.

Τὰ γυμνά ἄκρα τῶν δύο δακτύλων πολλὰκις ἦσαν ἐρυθρά ἐκ τοῦ ψύχους. Ἡ διδασκάλισσα ἐτακτοπεῖε καθ' ἑκάστην τὸ δωμάτιόν τῆς, ἀποτελούμενον ἐκ μιᾶς μικρᾶς κλίνης, ἐνὸς κλινισκεπάσματος, ἐνὸς προσκεφαλαίου πεπληρωμένου ἐκ πτερῶν, ἐνὸς κορμιωτηρίου, μιᾶς εὐκόμφου τραπέζης, ἧτις ἐχρησίμευε διὰ μελέτην καὶ ἐργασίαν ἐν ταύτῃ, τριῶν κορεκλῶν καὶ μιᾶς ἐστίας, ἐφ' ἧς ἔκειον διαρκῶς δύο τεμάχια ξύλου. Δωμάτιον ὑπνου, ὑποδοχῆς, μαγειρείον ἦτο αὐτὸ τοῦτο. Ἡ κλίνη ἐκαλύπτετο σεμνῶς τὴν ἡμέραν ὑπὸ λευκοῦ παραπετάσματος, ὅπερ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν δὲν εἶχεν ἀνασυρθῆ. Ἐπὶ δὲ τῆς ἐστίας ἔδλεπέ τις μικρὸν τι ἀγγεῖον ἐκ λευκοσιδήρου μεθ' ὕδατος βραστοῦ ἢ γλιαροῦ. Ἡ διδασκάλισσα ἐπρέφετο μᾶλλον ὡς πενήνῃ ἢ ὡς ἄνθρωπος.

Ἀπαρράλλακτως πρωΐαν, μεσημέριαν καὶ ἐσπέρας ὡς μόνην τροφήν ἐλάμβανε καφῆ μετὰ γάλακτος καὶ τεμάχιον ἄρτου ἐψημένου. Ἡ δίαιτα αὐτῆ ἐπιβεβλημένη τὸ πρῶτον ὑπὸ τῆς σκληρᾶς ἀνάγκης, εἶχε καταστῆ ἤδη ἀπαραίτητος διὰ τὴν ὑγίαν τῆς, καθότι συνήθως ὁ στόμαχος τῆς οὕτω, ἦτο ἀνίκανος πλέον νὰ χωνεύσῃ ἕστω καὶ ἐν ὧδον περισσότερον. Ἰσχνή, διαφανής, ἐφαίνετο ὡς φάσμα· ἐκ τοῦ σώματός τῆς δὲν ἠσθάνετο, εἰμὶ τὰ χιμετλα, τὰ ὅποια τὴν ἐβασάνιζον διαρκούντως τοῦ χειμῶνος. Εἰς τὸ χωρίον ὅλοι τὴν ἡγάπιον, ἀλλ' οὐδεὶς ἐγίνωσκε τὸ ὄνομά τῆς, ἀλλὰ καὶ οὐδεὶς εἶχε σκεφθῆ νὰ τὴν ἐρωτήσῃ. Πρὸ τεσσαράκοντα ἐτῶν τὴν εἶχε διορίσει ὁ δῆμαρχος διδασκάλισσαν τοῦ χωρίου μὲ μικρὸν μισθόν. Ἦτο τότε μόλις δέκα ὀκτῶ ἐτῶν, ὅτε ἤρξισεν νὰ κερδίῃ τὸν ἄρτον τῆς. Ὁ μικρὸς μισθός τῆς μόλις θὰ ἐξήρκει δι' ἄρτον, ἀλλ' αὐτὴ ζῶσα λιτότατα, ὡς ἐξῆ καὶ μὴ ἔχουσα οὐδεμίαν οἰκογενειακὴν ὑποχρέωσιν, ἐξοικονομῆε τὸ ἥμισυ αὐτοῦ· ἦτο μόνη εἰς τὸν κόσμον. Ἐν δὲ ἰδεῶδες τὴν ἐθελεγεν. . . Ἄ. . . ἐκείνο μάλιστα· εἰς νέος ὑγιᾶς καλὸς καὶ φρόνιμος· τῆς εἶχεν ὀμιλήσει

πολλάκις ὠραίους καὶ γλυκεῖς λόγους, τῆς εἶχε δώσει τέλος νὰ ἐνοήσῃ, ὅτι τὴν ἡγάπα, ὅτι τὴν ἐσυλλογιζέτο, ὅτι. . . τ' ἄλλα τὰ εἶχεν ἐνοήσῃ μόνη τῆς.

Ἦτο λοιπὸν τὸ μόνον ἰδεῶδες τῆς, νὰ γίνῃ σύζυγος τοῦ ἀγαθοῦ ἐκείνου νέου, νὰ ἰδρῦσῃ ἰδίαν οἰκογένειαν, νὰ εἶνε εὐτυχῆ· αὐτὴ ἡ ὁποία δὲν ἐγνώρισέ ποτε οἰκογένειαν, μείνασα ἐξ ἧς ἑπτὰ ἐτῶν ἡλικίας ὄρφανὴ πατρός, εἶχε ζῆσαι μετὰ τῆς μητρός τῆς, ἡ ὁποία εἰργάζετο πρὸς συντήρησιν τῶν. Ἡ δυστυχῆς μήτηρ ἐσκέφθη νὰ σπουδάσῃ τὴν κόρην τῆς διδασκάλισσαν καὶ αὐτὴ εἶχεν ὑπακούσει προθύμως εἰς τὴν μητρικὴν ἐπιθυμίαν, τοσοῦτ' ἄλλο, καθ' ὅσον ἐγίνωσκεν ὅτι δὲν ἀπρητέτο θυσία τις ἐκ μέρους τῆς μητρός τῆς, ἐνῶ ἂν κατώρθωνεν ἔπειτα νὰ εὕρῃ μιαν μικρὰν θέσιν, τὰ πράγματα θὰ ἔβαινον πολὺ καλλίτερα.

Μήτηρ καὶ κόρη συνελάμβανον τόσον ὠραία σχέδια διὰ τὴν εὐτυχίαν τῶν! Πλὴν ὁ ἀπηνῆς θάνατος ἀνεχαίτησε τὴν πραγματοποιήσιν τῶν ἐνέμων τῶν δύο ἀτυχῶν ὑπάρξεων, καὶ ἐνῶ ἡ κόρη ἐλάμβανε τὸ ἀπολυτήριόν τῆς, ἡ μήτηρ μεθίστατο εἰς τὰς οὐρανίους μονάς.

Τώρα ἦτο μόνη τῆς πλέον. Ὅταν ἔλαβε τὸ ἀπολυτήριόν τῆς, μιαν σκέψιν ἔκαμε· νὰ ἐτοιμάσῃ τὴν προίκα τῆς. Περὶ τοῦ Ἀνδρέα ἦτο βεβαία ὅτι τὴν ἡγάπα· μόλις οὗτος θὰ ἐλάμβανε τὴν ἀπόφασιν νὰ νυμφευθῆ, θὰ τὴν ἐζήτηε ἀμέσως. Ἀπὸ τὸν δῆμον εἶχε τὸ μικρὸν ἐκεῖνο δωμάτιον, εἶχε καὶ τὰ οἰκειακά τῆς σκεύη· δὲν ἔπρεπε τώρα εἰμὶ νὰ οἰκονομῆ. Τοιοῦτοτρόπως ἡ δυστυχῆς κόρη ἐπέβαλεν εἰς ἐαυτὴν τὴν δίαιταν ταύτην, ἡ ὁποία ἐμελλε νὰ διαρκέσῃ καθ' ἅπαντα τὸν βίον τῆς. Ἐκαμιν ὑπολογισμὸν ὅτι εἰς διάστημα ἐξ ἧς ἑπτὰ ἐτῶν αἱ οἰκονομίαι τῆς θ' ἀνήρχοντο εἰς μερικὰς ἑκατοστίας δραχμῶν. Νέα αὐτῆ, νέος ἐκεῖνος ἠδύναντο ὁμφοτέροι νὰ περιμένουν πέντε-ἕξ ἀκόμη ἔτη. Οὕτως εἶχε βαδίσει ἐκουσίως διὰ μέσου θυσιῶν, ἀλλὰ σταθερὰ, εὐχαριστημένη, πεπεισμένη ὅτι ἤθελε παρασκευασθῆ ἐφ' ἑαυτῆς διὰ τὸν ἐπίγειον παράδεισον. Ὁραία δὲν ἦτο, ἀλλ' ἡ φυσιογνωμία τῆς ἐνεῖχε τι τὸ γλυκὺ καὶ ἡρεμον, ὅπερ τὴν προδίθετε συμπάθως· ἡ δὲ ἰσχνός, ἡ σταθερότης καὶ ἡ εὐθύτης τοῦ χαρακτήρος τῆς, ἀπέσπων τὸν θαυμασμόν καὶ τὴν ἐκτίμησιν ὅλων ὅσοι τὴν ἐπλησίαζον. Τὰ ἔτη ἐν τούτοις παρήλθον· ἡ ἀνηρὰ νέουτος ἐξέλιπεν, ἡ δὲ κόρη τῆς κατέστη λευκοστιχτός καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον λευκή. Αὐτὴ ὅμως ἔμεινε κόρη καὶ δὲν ἤλλαξε τρόπον βίου, ἂν καὶ ὁ μισθὸς εἶχεν αὐξηθῆ εἰς τρόπον ὥστε νὰ τῇ ἐπιτρέπη νὰ ἐξοδεύῃ.

Καὶ τὸ ἰδεῶδες;

Ἄ. . . καὶ τὸ ἰδεῶδες τῆς. . . Ἐνοῶ, ὅτι περὶ αὐτοῦ ἐνδιαφέρεσθε· καὶ τῷ ὄντι οὗτος εἶναι ὁ πυρὴν τοῦ ἀπλοῦ τούτου διηγήματός μου. Ἀλλὰ τὸ ἰδεῶδες ἔμεινε πάντοτε τοιοῦτον. Ὅπισσον μᾶς

ἀπατῆ ἡ ὄψις τῶν πραγμάτων! Διότι τοῦτο δὲν συνέβη μόνον εἰς τὴν διδασκάλισσαν, ἀλλ' εἶναι ἱστορία ὅλων τῶν ἡμερῶν, τὴν ὅποιαν ἕκαστος ἡμῶν δύναται νὰ ἐπαληθεύσῃ, ἀνασκοπῶν τὸν βίον του. Ὅποσα σκεῖδιά μας δὲν διελύθησαν ὡς ὄνειρα! Ὅποσαι ἐλπίδες μας δὲν κατεστράφησαν!

Παρήλθον ἔτη πέντε, ὀκτῶ, δέκα. Ὁ Ἀνδρέας δὲν ἀπεφάσιζε. Τὸ χρῆμα ὑπῆρχεν ἤδη χίλια τόσαι δραχμαί, κατατεθειμέναι ἐντόκως εἰς ἀσφαλὲς μέρος, τῇ ἐδίδον ἐν μικρὸν εἰσόδημα, ἀλλὰ περὶ γάμου οὐδεὶς λόγος. Πολλοὶ ἄλλοι τὴν εἶχον ζητήσει εἰς γάμον, ἀλλ' αὐτὴ ἀπέριψε διαδοχικῶς ὅλας τὰς προτάσεις, χωρὶς νὰ φανερώσῃ εἰς τίνα τὸ μυστικὸν τῆς. Ἦθελε νὰ μείνῃ ἄγαμος· δὲν ἦτο ἄλλως κυρία ἑαυτῆς; Ὁ Ἀνδρέας ἔγραψε κατ' ἀρχὰς, ἀλλ' ἔπειτα δὲν ἔδωκε σημεῖον ὑπάρξεως. Ἐλαβε τότε μιαν ἀπόφασιν· ἐπωφεληθεῖσα τῶν διακοπῶν τοῦ Πάσχα, μετέβη πρὸς συνάντησιν του εἰς τὴν πόλιν· ἀφοῦ αὐτὸς δὲν ἤρχετο ἔπρεπεν αὐτὴ νὰ ὑπάγῃ.

Ἄλλὰ φεῦ! πῶς ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὸ ταξίδιον ἐκεῖνο! Καταβεβλημένη, ἐκλελυμένη, μελαγχολική. Ἐκλείσθη εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς καὶ ἔκτοτε δὲν τὴν ἐπανείδεν ἄνθρωπινον βλέμμα πρὸ τῆς ἐπαναλήψεως τῶν καθημάτων. Ἦτο τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὡρὰ, καταβεβλημένη, γεγηρακυῖα, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐσθεσμένους, βεβουλισμένους, ἐπὶ δὲ τῶν παρειῶν τῆς, τὰ δάκρυα εἶχεν σχηματίσει βαθεῖς αὐλακας. Οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ ἐρωτήσῃ τι αὐτῆν· ἦτο τόσον λυπημένη· ἐφαίνετο ὅτι βαθεῖα θλίψις εἶχε διέλθῃ ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς μὲ ὀρμὴν θυέλλης, ἧτις καταστρέφει πᾶν ὅτι θίγῃ. Αἱ μαθητρίαι τῆς τὴν εὖρον πολὺ συγκινημένην· ἠσπάσθη τινὰς αὐτῶν, εἶτα δὲ λαβούσα τὴν συνήθη ἡρεμίαν τῆς ἐμεσίλασεν. Ἡ ζωὴ τῆς ἀπὸ τὴν στιγμήν ταύτην εἶχε λάβει ἄλλην τροπήν, τὸ παρελθὸν ἀπέθανε διὰ παντός· δι' αὐτὴν. Πρὸς τί ν' ἀναμνησθῆ τις ἦδη, τὸ παρελθὸν ἐκεῖνο, τὰ γεγονότα ἐκεῖνα; Εἶναι ἄραγε ἀνάγκη νὰ σὰς διηγηθῶ τί συνέβη; Ὡ! ἄνθρωποι. . . ἄνθρωποι! Τί περικλείει λοιπὸν αὐτὴ ἡ ἀναφώνησις; Ὁ Ἀνδρέας οὐδὲν εἶχε ζητήσει, οὐδὲν εἶχεν ὑποσχεθῆ· ἴσως δὲν εἶχε οὔτε καὶ ἐνοήσῃ· αὐτὴ ἡ ἰδέα τὸ συνεπέρανε: «Ἄφοῦ δὲν ἦτο πεπρωμένον νὰ ὑπανδρευθῶ! Δὲν ἔχω τὰς μαθητρίαις, αἱ ὅποιαί με ἀγαποῦν; Δὲν εἶναι αὐταὶ κόραι μου; Ἴσως δὲν θὰ ἠδυνάμην νὰ τὸν καταστήσω εὐτυχῆ.» Ἠσθάνθη ὅτι δὲν ἦτο ἀληθὲς καὶ δύο δάκρυα ἐκύλισαν εἰς τὸ πρόσωπόν τῆς τὰ τελευταῖα. Τὰ ἐσπόγγισε ταχέως, καὶ προσέειπε νοερῶς «ἐμπρὸς λιπὸν θὰ μείνω ἄγαμος.»

Ἐξ ἄλλου ἦγε τὸ τριακστόν ἔτος τῆς ἡλικίας τῆς, ἤρχιζαν τὰ χιμετλα. Αὐτὴ δὲν ἠννόει ν' ἀλλάξῃ τὰς παλαιὰς συνθηκὰς τῆς· καφῆ μετὰ γάλακτος, τὸν τακτικὸν ἄρτον, τὸ ταμεῖον τῶν οἰκονομιῶν τῆς πρὸς αὐξήσιν τοῦ ἤδη σχηματι-

σθέντος κεφαλαίου τῆς καὶ πάντοτε προυχώρει ἡσυχῶς, θαρραλέα, ἀτρόμητος. Τὸν βίον δὲν ἐημιουργοῦμεν οἱ ἄνθρωποι, ἀλλ' ὀφείλομεν νὰ ἐέλθωμεν αὐτόν, ὅπως ἡμῖν ἐμφανίζεται. Ἐπειτα σὰς εἶπον, ὅτι ὁ στόμαχος τῆς δὲν ἀπῆται περισσότερο, αἱ ἀνάγκαι τῆς πολὺ περιορισμέναί· οὐδὲν πλέον τοῦ ἀπολύτως ἀναγκαίου. Πρὸς τί. . . πρὸς τίνα σκοπὸν θὰ ἐχρησίμευεν ὁ καρπὸς τῶν οἰκονομιῶν τῆς; Ἰδοῦ, ὅτι τοιοῦτοτρόπως γίνεται τις φιλαργυρός διὰ τῆς συνθηκᾶς τοῦ ἀποταμιεύειν.

Ὅχι, ἀπατάσθε· οὐδεμία φυλαργυρία, οὐδεμία γλισχρότης· εἶπον, ὅτι ἡ ἰδιοσυγκρασία τῆς ἦτο ἡρεμὸς καὶ μεμετρημένη· ἐν τῷ βίῳ πρέπει τις νὰ προὑποθέτῃ ἐν ἰδεῶδες. Ἐπειδὴ δὲν ἠδυνήθη νὰ πραγματοποιήσῃ ἐκεῖνο τῆς οἰκογενείας τῆς εἰς κατὰ τι ἄλλο θὰ μεταχειρίζετο τὸ χρῆμα τῆς· νὰ στείλῃ λόγου χάριν ἐν ὄρφανόν εἰς τὸ ὑποτροφεῖον, νὰ βοηθήσῃ ἐν νοσοκομείον, νὰ ἐγείρῃ ἐν σχολεῖον. . .

— Μήτηρ! μήτηρ!

Συγγνώμην, ἀναγνώστα, διότι ἀπεμακρύνθη τὸσον μὲ τὴν παλαιὰν ταύτην ἱστορίαν, ἐνῶ εἰς τὴν θύραν καλεῖ τις τὴν γραῖαν διδασκάλισσαν. . . Ταχέως αὐτὴ ἀνασύρει τὸ παραπέτασμα τῆς κλίνης καὶ ὀρμᾶ πρὸς τὴν θύραν, τὴν ἀνοίγει.

— Ὡ, τέκνον μου, εἶσαι σύ; σεῖς εἰσθε, εὐλογημένα τέκνα; Σεῖς τὰ ἰδὲ. . . σήμερον. . .

— Μήτηρ! Μήτηρ!

Ἡ φωνὴ τώρα εἶναι ἄλλη· εἶναι φωνὴ γυναικεῖα. Ἀνέρχονται ἀπὸ δύο τὰς κλιμακας, εἰσέρχονται εἰς τὸ δωμάτιον· ἡ γραῖα ἤδη ἀνοίγει τὰς ἀγκάλας.

Τὶ εὐμορφα τέκνα!

Ἐκείνος ὅμως εὐρωστος καὶ πλήρης ζωῆς· ἐκείνη. . . ξανθὴ, ὡρὰ πλὴν ἀνηρὰ, γλυκυτάτη. Τὸ μικρὸν δωμάτιον οὐδέποτε ἄλλοτε τόσῳ φαιδρὸν.

— Ὡ εὐλογημένα τέκνα! ἂν ἤξούρατε τὴν εὐχαριστήσιν μου! Καὶ διατὶ δὲν μοῦ τὸ ἐγράψατε; Διατὶ δὲν με εἰδοποιήσατε;

Κάθησαι τώρα, Ἀνδρ. . . Ἦθελα νὰ εἶπω, Γεώργιε καὶ σὺ καλὴ μου Ἐλένη.

Ὁμοιάζει ἀληθῶς τοῦ Ἀνδρέα ὁ ὠραῖος ἐκεῖνος νέος, ὡς σταγὼν δρόσου ἢ ἄλλη. Ἄλλ' ἂν ὁ Ἀνδρέας ἐξῆ ἤδη, ἤδη θὰ ἦτο γέρον, κυρτός, πολὺς· θὰ ἦτο ἐβδομήκοντα ἐτῶν. Ὁ νέος εἶναι εἴκοσι πέντε, ἡ δὲ σύζυγός του μόλις εἴκοσι.

Ὁ Ἀνδρέας δὲν ὑπάρχει πλέον. Ἡμέραν τινὰ ἢ πτωχὴν γεροντοκόρη, τεσσαρακοντοῦτις περίπου τότε εἶχε προσκληθῆ εἰς τὴν κλίνην ἐνὸς ἐτοιμοθανάτου. Ὅταν οὗτος τὴν εἶδεν ἐμφανιζομένην, ἔτεινε τοὺς τρέμοντας βραχίονάς του πρὸς αὐτὴν καὶ ἐξεργάγη εἰς λυγμούς. Τὴν εἶχε καλέσει διὰ νὰ τῆς ζητήσῃ συγχώρησιν· ἠσθάνετο τόσον ἐπιγούσαν τὴν ἀνάγκην!

Ἄχ, Μαρία μου . . . καλή μου Μαρία !
 Δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξακολουθήσῃ. Ἐκλινεν αὐτὴ
 ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου του καὶ μετὰ μητρικῆς
 στοργῆς ἐπέθεσε τὴν χεῖρα της ἐπὶ τῆς κεφαλῆς,
 ἀνακουφίσασα αὐτὸν διὰ τῆς θωπείας ! Ὡ . . .
 ἐπόσας δοκιμασίας δὲν ἐμελλε νὰ διέλθῃ ἡ ἡρωϊ-
 κὴ ψυχὴ τῆς γυναικὸς ταύτης ! Ὁ Ἀνδρέας,
 χηρέσας πρὸ ὀλίγων μηνῶν, ἀπέθνησκεν ἀφίπων
 ἐν νήπιον, τὸ ὄψιον δὲν θὰ εἶχε κανένα ἐπὶ τῆς
 γῆς. Αὐτὴ ἔθεσε τὴν χεῖρα της εἰς τὴν τοῦ ἐτοι-
 μεθανάτου καὶ τῷ ὠρκίσθη, ὅτι εἰς αὐτὴν θὰ εὐ-
 ρισκε δευτέραν μητέρα.

Ἄ . . . οὐχὶ εἰς μάτην λοιπὸν εἶχε συνειθίσει
 τὸν στόμαχόν της εἰς τὸν καφέ, τὸ γάλα καὶ
 τὸν ἄρτον.

— Ἰδοῦ, εἶπεν ὁ Γεώργιος . . . τόσα καλὰ
 πράγματα ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ! Ἐχω τὸν
 διορισμὸν μου εἰς τὸ τμήμα τῆς Δημοσίας Ἐκ-
 παιδεύσεως, ἡ δὲ Ἑλένη . . .

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἠρθρρίζεον. Ἐκλινεν αὐτὸς
 τότε πρὸς τὸ οὐς τῆς καλῆς γραίας καὶ τῇ ἔδωκε
 χαροποιὰν εἰδήσιν.

Ναί, ἀλήθεια ; Πόσα καλὰ πράγματα ἐν μιᾷ
 καὶ τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ !

Ἀλλὰ πῶς θὰ μείνωμεν ἄπαντες εἰς τὸ δω-
 μάτιον τοῦτο ; εἶναι τόσον μικρὸν . . .

Τί ὠραία Χριστοῦγεννα ! Ἀκούεις τὸν εὐθυ-
 μον ψιθυρὸν τῶν ὀδῶν ; Μάθε, ὅτι ἂν ἦνε ἄρρεν.
 θὰ τὸ ὀνομάσωμεν Ἀνδρέαν . . .

Ἄν ἴσως ὅμως εἶνε θῆλυ ;
 Ἄ, ὄχι, Ἑλένη μου, νὰ ἦνε ἄρρεν.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐκλινε τὴν κεφαλὴν ἐρρυθρίωσα
 καὶ ῥίγος γλυκύτητος διεχύθη εἰς τὸ αἷμα της.
 Τὸ φωτεβόλον κιανεῦν τοῦ Οὐρανοῦ προσέθετεν
 ἐν ἀκώμῃ μεϊδιάμα του εἰς τὸ στενὸν ζωμάτιον.

ΔΗΜΟΣ ΓΑΛΥΚΟΣ

ΑΦΕΣ Ν' ΑΓΑΠΗΣΩ

Τῷ φιλετάῳ Α. Φ.

«Λοιπὸν—μὲ εἶπες, φίλτατε,—ἠγάπησες καὶ πάλιν ;
 Ἐρρίφθης εἰς τὴν φλογεράν τοῦ ἔρωτος ἀγκάλην,
 Ἄφ' οὗ ὠρκίσθης πρὸ μικροῦ ὅτι, ἐνόσω ζήσης,
 Ποτέ σου πλέον ἄλλοτε, ποτέ δὲν θ' ἀγαπήσῃς ; . . »

Τί νὰ σὲ εἶπω, φίλτατε . . . θέλεις λοιπὸν νὰ μένω
 Ἄναίσθητος, πλησίον της, ὁπότεν διαβαίω ; . .
 Καί, ὅταν τὴν αἰθέριον μορφήν της ἀτενίσω
 Ἡ τὸ ὠραῖον ὄμμα της, θέλεις νὰ μὴ δακρῶσω ; . .

Εἶπέ με' ἡ καρδία σου λατρεῖαν δὲν ἠσθάνθη
 Π.ὸς τοὺς ἀστέρας τ' οὐρανοῦ ; δὲν ἀγαπᾷς τὰ ἄνθη ;
 Πρὸ τῆς ἠδύσεως φύσεως τὸ στέρον σου δὲν πάλαι ;
 Δὲν συγκινεῖς ὅταν γλυκὰ ἢ φλομήλα ψάλλει ; . .

Ὡ ! δὲν ἠσθάνθης ἔρωτος παλμούς, ποτὲ ἀκόμα
 Καὶ δὲν σὲ συνεκίνησε γλυκὺ παρθένου ὄμμα ;
 Κ' εὐρίσκεις τῆς νεότητος σὺ τὸν σφριγῶντα βίον
 Εὐδαίμονα ἄνευ παλμῶν ἀγάπης οὐρανίων ; . .

Εἶν' ἡ νεότης, φίλτατε, συμπόσιον ὠραῖον
 Γλυκείας αἵρας ἔρωτος συμφορῶν ἀποπνέον.
 Λοιπὸν σιώπα' ἄφες με κἂν τώρα ν' ἀγαπήσω
 Πρὶν ἢ τὸ ἔαρ τὸ γλυκὺ τοῦ βίου μου ἀφίσω . . .
 (1900) I. Γ. Ἀντωνιάδης

ΕΠΙ ΤΩΙ ΘΑΝΑΤΩΙ
 ΤΗΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΟΣ
 ΕΥΑΓΓΕΛΙΑΣ ΝΙΚΑ

Ἄπέθανες ! Ἀλλὰ διατί ;
 Φεῦ ! διατί νὰ μᾶς ἐκπλήξῃς ;
 Τὸν κόσμον ποῦ σ' ἀγάπησε
 Διατί νὰ ἐγκαταλείψῃς ;

Αἱ δάφναι φεῦ ! ποῦ ἔδραφες,
 Εἰς νεκρικὰ στεφάνια
 Ἐπρεπε νὰ μετατραποῦν
 Διὰ νὰ ἔλθουν ἔξ' αὐράνια !

Πόσες φορές ἐθαύμασα
 Τὴν ἀπακὴ εὐμορρίαν σου !
 Ἄλλ' ὁ χῆρος ἐζήλησε
 Καὶ ἐπρόβαλε ἔμπροστά σου !

Ποῦ εἶν' τώρα ἡ καλλονή !
 Ποῦ εἶν' τὸ γλυκὺ σου βλέμμα !
 Αὐτ' ὄλα φεῦ ! ἐσβέσθησαν
 Εἰς τοῦ χῆρου ἓνα νεῦμα !

Χαῖρε, ψυχὴ ἀθάνατη,
 Τῆς δόξης μας στεφάνι.
 Ὅπερ ἀρῆκες ἔτῃ ζωῇ
 Τὸν τάφον σου νὰ ράνῃ !

Ἀθήναι τῇ 3 Μαρτίου 1902.

Κ. Παχῆς

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Εἰς ἑκατονταέτης.

Πιστεύω εἰς τὰ παιδιά ὡς ἐπίστευον τοῖς ἀπο-
στόλοις.

Τὰ παδία πρὶν ἢ γεννηθῶσιν.
Εἶναι ἀστέρες ἐν τῷ κυανῷ οὐρανῷ.

Ὅπως ἡ αὐγὴ δίδει τὴν δρόσον εἰς τὰ ἄνθη,
οὕτω καὶ ἡ γλυκύχρωμος νεότης τὴν ποίησιν.

Περιχαρῆς ὢν, γίνομαι εικοσιπενταέτης.
Τεθλιμμένος ὢν, φαίνομαι ἑξηκονταέτης.

Ἡ ἀγαθότης εἶναι τὸ βάθος τῆς θείας φύσεως.

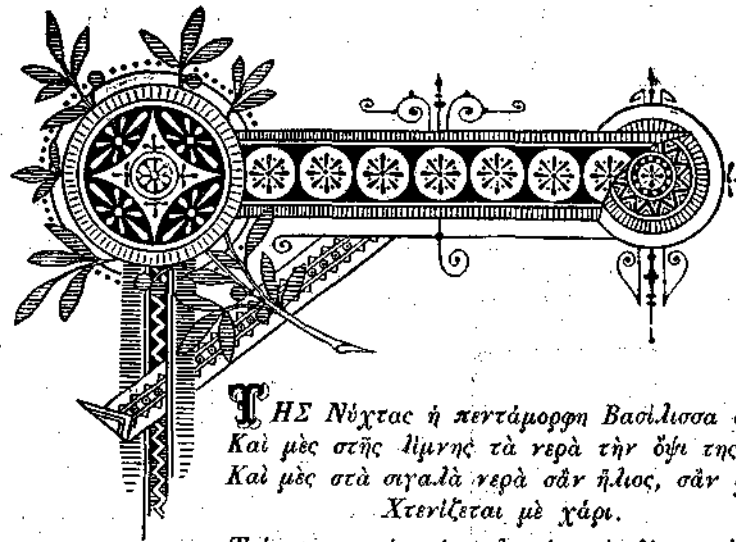
Διὰ μιᾶς ἀρετῆς ὁ Θεὸς ἐποίησε τοῦ δικαίου
τὴν καρδίαν, ὅπως δι' ἐνὸς σαπφείρου τὸν θό-
λον τοῦ οὐρανοῦ.

Πᾶν σῶμα σύρει κατόπισιν του τὴν σκιάν του
καὶ πᾶν πνεῦμα τὴν ἀμφιβολίαν του.

Ἀνάγνωθι ἐν τῷ ὑπερπλήρῳ διαπύρριον γραμ-
μασιν οὐρανῷ καὶ ὁπότεν πτηνόν τι ἄδη, ἀκου-
σον τὴν ὁμιλίαν τοῦ Θεοῦ.

Ἄπαν τὸ ἀνθρώπινον πλήρωμα φαίνεται πα-
ραφρονοῦν, διότι θέτουν τοὺς τυφλοὺς ὡς νυ-
κτοφύλακας καὶ τοὺς ἀναπήρους ἐντὸς σιδηρῶν
φραγμῶν.

Βίκτωρ Οὐγκώ.

ΑΒΥΣΣΟΙ
 ΤΟ
 ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ
 ΤΗΣ ΝΕΡΑΤ' ΔΑΣ

Ἡ Νύχτας ἡ πεντάμορφη Βασίλισσα ξυπνάει
 Καὶ μὲς στῆς ἡμῆς τὰ νερά τῆς ὄψι της κοττάει,
 Καὶ μὲς στὰ σγαλὰ νερά σὸν ἥλιος, σὸν φεγγάρι
 Χτερίζεται μὲ χᾶρι.

Τρέμουν τριγύρω ἡ καλάμιες, τὰ δέντρα ἀπὸ τῆ ζήλεια
 Κι' αὐτὰ τῆς ἡμῆς τὰ νερά ἀπὸ τροπὴ σαλευοῦν,
 Τάγριοτριαντάφυλλα, τῆς ὄχθης τὰ τριφύλλα
 Τὰ κάλλη της λαγρευοῦν.

Μὰ κ' αἰ ποῦ τὸ ροδόχρῖνο κορμὶ της καμαρώνει,
 Τὰ μεταξένια της μύλλια' σὺ μὲ τῇ γῆ ἀπλώνει,
 Ξεγυῖται ἀπὸ τὸ χεῖρ της τὸ μόνον της στολίδι,
 — Παῶριο δαχτυλίδι. —

Κλαλεὶ ἡ νεραϊδογέννητη Βασίλισσα καὶ στάζουρ
 Τὰ δάχρυά της σὸν δροσὰ στῆ ἡμῆς ἀπὸ τὰ κλώρια,
 Τὰ καταγάλαρα νερά ἀπ' τὸν καὶμὸ χλωμάζουρ,
 Βομβαινοῦνται τ' ἀηδόνια.

Πετροῦν φαράδες, κορηγιὰ. Ὡ ! ἀνθρώποι μὲ πάθη . . .
 Θαμπώνουρ ἀπ' τὰ κάλλη της καὶ πέφτουρ μὲς στὰ βύθη.
 Νὰ βγάλουρ τὸ ἀτίμητο της Μάγισσας στολίδι,
 — Τ' ὠραῖο δαχτυλίδι.

Ὅμως τοῦ κάκου χάρουται, τοῦ κάκου πέφτουρ ἄλλοι,
 Τοῦ κάκου ἄλλοι σκάζουρε μέσα στὰ μαῦρα βύθη
 Κανεὶς τὸ δαχτυλίδι της δὲν ἠμπορεῖ νὰ βγάλῃ
 Μὰ κ' αἰρο δὲν ἐχάθη.

Λαμποκοπάει μὲς στὰ νερά κ' ἀστράφτει τὸ πετράδι,
 Κάθε λεβέντη, κάθε νεῖο τραβάει μέσα στὸν Ἄδη,
 Κι' ἂν τόσο ἐχάθηκαρε, κ' ἂν ἄλλοι θὰ χαθοῦνε,
 Ποτὲ δὲν θὰ τὸ βροῦνε.

Ἐν' Ἀθήναις 1902.

Μήτσος Παπαδόπουρου

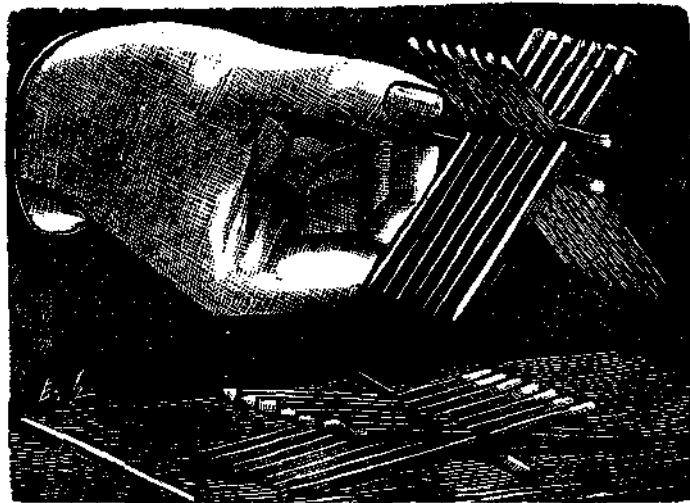

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

ΠΩΣ ΔΥΝΑΜΕΘΑ ΝΑ ΥΠΕΓΕΙΡΩΜΕΝ ΔΕΚΑ-
ΠΕΝΤΕ ΠΥΡΕΙΑ ΔΙ' ΕΝΟΣ ΜΟΝΟΥ.

Δύσκολον πρόβλημα, θ' ἀπαντήσετε καὶ ἐν τούτοις εἶναι εὐκολώτατον.

Τοποθετήσατε ἐφίππως 14 πυρεία σταυροειδῶς ἐπὶ ἐνὸς τοιούτου, ὡς δεικνύσι τὸ ἐναντι ἡμῶν σχῆμα, προσέχοντες ὥστε αἱ φωσφορούχαι ἀκραὶ αὐτῶν νὰ εὐρίσκονται πρὸς τὰ ἄνω, αἱ δὲ μὴ τοιαῦται πρὸς τὰ κάτω.

Διὰ τὸ πείραμα τοῦτο προτιμᾶτε πάντοτε τὰ μεγαλύτερα ξύλινα πυρεία.

Ἦδη προτείνετε εἰς τίνα τῶν παρεστώτων νὰ υπεγείρη τὰ πυρεία ταῦτα οὕτω πῶς διατεθειμένα διὰ τοῦ κάτωθι εὐρισκομένου πυρείου. Θ' ἀποτύχη ἀναμφιλέκτως καθόσον θὰ πέσωσι διασκορπισμένα τῆδε κακέϊσε ὑπὸ τοῦ ἴδιου αὐτῶν βάρους.

Ἀλλὰ σεῖς τότε ἐνεργεῖτε ὡς ἀκολούθως, πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ πειράματος :

Τοποθετεῖτε ἐν πυρεῖον ἄνωθεν τῶν 14, κατὰ μῆκος τῆς σχηματιζομένης ἀμβλείας γωνίας καὶ παραλλήλως τοῦ κάτωθι εὐρισκομένου πυρείου. Τότε δὲ λαμβάνετε διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς σας τὴν μίαν ἀκρὰν τοῦ κάτωθι εὐρισκομένου πυρείου καὶ υπεγείρετε δι' αὐτοῦ τὸ ὄλον κατασκευάσμα, ἕπερ λαμβάνον θέσιν ἐγκρασίαν, πέλζει τὸ ἄνωθι πυρεῖον διὰ τὴν λαβίδος, καὶ συγκατατίθει οὕτως ἠνωμένως ἐν τῷ ἄερι, ἐφ' ὅσον χρόνον θελήσητε νὰ τὸ κρατῆτε διὰ τῆς χειρὸς σας.

Εἶναι ἀληθῶς παίγνιον περιέργων καὶ διασκεδαστικόν.

Φ. Π.

ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

ΤΡΟΠΟΣ ΕΠΙΤΑΧΥΝΣΕΩΣ ΤΗΣ ΒΛΑΣΤΗΣΕΩΣ
ΤΩΝ ΣΠΟΡΩΝ

Ἐντὸς 100 δραμίων καθαροῦ ὕδατος καὶ εἰ δυνατόν βροχείου προσθέσατε 10 δράμια ἀμμωνίας ὑγρᾶς καὶ ἀφοῦ καλῶς ἀνακατώσητε, θέσατε ἐντὸς τοῦ ὕγρου τούτου τοὺς σπόρους σας, ἀφίνοντες αὐτοὺς μέχρι οὗ βλαστήσωσιν.

Οἱ κηπουροὶ χάνουσι τοὺς σπόρους εἰς νεαρὰν κό-

προν ἵππων, ὄνων κτλ. καὶ οὕτως ἐπιταχύνουσι τὴν βλάστησιν, καθόσον καὶ ἡ ἐκ τούτων παραγομένη θερμότης συντελεῖ διὰ τοῦτο καὶ ἡ κόπρος ἢ περιέχουσα σπόρους τομάτας, σταφυλῆς κτλ. παράγει βλαστήσεις. Ἐν γένει δὲ οἱ ἐμβρυόχομοι σπόροι ἐν θερμῷ ὕδατι βλαστάνουσι ταχέως.

Ἀλλὰ καὶ ἡ καυστικὴ πότασσα καὶ ἡ σόδα διαλυομένη ἐν ὕδατι, ἐν μικρᾷ ποσότητι, ἐπιταχύνει ὡσαύτως ἐντὸς ὀλίγων ὥρῶν τὴν βλάστησιν.

Εἰς κόκκος καφῆ τισίμενος ἐν τοιαύτῃ διαλύσει ἄρχεται βλαστάνων ἐντὸς 3—4 ὥρῶν, παρουσιαζομένου λευκοῦ ἐπιστρώματος, μεθ' ὃ γίνονται ἡ βλάστησις λίαν ὀρηκτικῆ, ἅμα τεθῆ ὑπὸ γῆν.

ΤΡΟΠΟΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ ΔΕΙΜΑΚΩΝ
(γυμνῶν σαλιάγγων)

Γνωστὸν ἐστὶ, ὅτι τὰ ἐρπετὰ ταῦτα κατατρώγουσι τὰ πλείστα κηπουρικὰ φυτὰ καὶ προξενουσι μεγάλας ζημίας εἰς τοὺς κηπουροὺς.

Ἰδοὺ τρόπος εὐκολός τῆς καταστροφῆς των.

Λάβετε σανίδας, ἀλείψατε αὐτὰς διὰ βουτύρου, ἔστω πεπαλαιωμένου καὶ θέσατε ἐπὶ τοῦ μέρους ἐνθα ὑπάρχουσι ταῦτα τὸ ἐσπέρας καὶ ἀφήσατε καθ' ὅλην τὴν νύκτα. Τὴν πρωΐαν αἱ σανίδες εὐρίσκονται κεκαλυμμέναι ἐκ τούτων καὶ τοὺς φονεύετε κατόπιν.

ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΕΠΩΣΕΩΣ ΤΩΝ ΩΩΝ

Τοῦ κύκνου	40—45	ἡμέρας
Τῆς γηνῆς	30—35	»
Τῆς νήσσης (πάπιας)	28—31	»
Τῆς νομίδικῆς ὄρνιθος	28—30	»
Τῆς ταῶ (παγωνίου)	27—30	»
Τῆς ἰνδικῆς ὄρνιθος	26—32	»
Τοῦ φασιανοῦ	33—37	»
Τῆς ὄρνιθος	19—21	»
Τῆς πέρδικας	18—20	»
Τῆς ἡπίας περιστερᾶς	18—19	»
Τῆς ἀργίας περιστερᾶς	14	»
Τοῦ κανυρινίου	13	»

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΙ

Ὁ συνετὸς ἀνὴρ οὐδέποτε μεταμελεῖται δι' ὅσα ἐπραξε.

Παρ' ἀγαθῶν πάντοτε ἀγαθὰς πράξεις μανθάνει τις, ἐνῷ παρὰ κακῶν καὶ πονηρῶν τ' ἀντίθετα θὰ διδαχθῆ.

Μὴ ποιεὶ φίλους ἀνευ ἀφορμῆς, καθόσον οὕτω πράττων κινδυνεύεις νὰ μὴ γνωρίζῃς τοὺς κακοὺς ἀπὸ τοὺς καλοὺς φίλους.

Ὅσάκις θέλεις νὰ ἐκτελέσῃς σπουδαῖον τι καὶ ἀμφιβάλλεις, μὴ συμβουλευέσῃς οὐδένα, ἀλλ' ἀποφάσιον μόνος μετὰ ὄριμον σκέψιν καθόσον ὅ,τι γνωρίζει ὁ ἐνδιαφερόμενος, δὲν ἀξίζει αἱ καλλίτεροι συμβουλαί.

23 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ 23

Η ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΑΙΓΥΠΤΟΣ
ΥΠΟ ΕΠΩΨΙΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΗΝ, ΕΜΠΟΡΙΚΗΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΝ

(Μετ' εἰκόνων)

(Συνέχεια· ἰδὲ προηγούμενον φύλλον)

Μεγάλως ὁμως λυπεῖται διὰ τὴν κακὴν κατάστασιν τῶν ἐν Ἑλλάδι πραγμάτων καὶ ὡς πᾶς καλὸς ὁμογενὴς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ διαμένων, μετὰ πικρίας ἀποφαίνεται διὰ τὴν μὴ οὐσιαστικὴν πρόδοον καὶ βελτιώσιν τοῦ τόπου.

Καὶ ἔχει δίκαιον, διότι ὁ καιρὸς δαίμων τῆς Ἑλλάδος ἀπηνῶς ἐκάστοτε ἀναγκάπτει τὴν καλὴν θέλησιν τῶν φιλοπροόδων ἡγετῶν τῆς, οἷς ἀναμφιλέκτως δὲν δύναται τις πατριωτισμῶν καὶ αὐταπάρνησιν νὰ τοῖς ἀρνηθῆ.

Ἐνῷ δὲ τοῖς λέγετε :

— Μὴ ἀμφιβάλλετε, ὅτι καὶ προσπάθειαι καὶ ἐνεργεῖαι καὶ ἐθελουσίαι ἀκαταπαύστως καταβάλλονται διὰ τὴν πρόδοον τοῦ τόπου καὶ διὰ τὴν βελτιώσιν τῶν καιρῶς ἐχόντων :

Ἀπηνῶς, ἐκ πόνου σφοδροῦ πρὸς τὴν πατρίδα καὶ οὐχὶ ἐξ ἄλλου λόγου, διότι πρὸς οὐδὲν πρόσωπον συμπαθοῦσιν ἢ ἀντιπαθοῦσιν, ὡς ἀπαντῶσιν :

— Ἡμεῖς ἀπ' ἐδῶ βλέπομεν καλλίτερον καὶ ἀμεροληπτότερον τὰ πράγματα. Ὅλοι ἀνίκαιοι καὶ ἀδαεῖς εἶναι. Ἀπελπίσθημεν ἀπὸ αὐτοῦ.

— Ἀλλὰ μὴ νομίζετε, ὅτι εἶναι εὐκόλα ζητήματα. Ἡ Ἑλλάς περιβάλλεται ἀπὸ δεινοῦ σκοπέλου, οὗς δὲν εἶναι εὐκόλον νὰ παρακάμψῃ τις, οἰαιδήποτε προσπάθειαι καὶ μέσα καὶ ἂν καταβάλλονται. Ἐπειτα ἔχομεν τόσους καὶ τόσους ἰσχυροὺς ἐχθροὺς, οἱ ὅποιοι ὄλονεν μᾶς πλήττουσι.

— Δὲν ἠτρέπεσθε, ὡς ἐπιλέγουσιν ἡ συναλλαγὴ καὶ τὰ προσωπικά μᾶς ἐφαγαν καὶ μᾶς τρώγουν. Ἄς λείψῃ αὐτὴ καὶ θὴ ἰδῆτε, ὅτι τὰ πάντα θὰ διορθωθῶν.

Καὶ ὁ ἐξωτερικὸς Ἕλληνας ἀπαθῶς κρίνων, αὐτὴν καὶ μὴν αἰτίαν τοῦ κακοῦ εὐρίσκει καὶ ταύτην ἐπιμένει νὰ ἄρωμεν.

Ἐχει δίκαιον :

Αἱ ἀτμοπλοῖαι τῆς Εὐρώπης μεταξὺ τῆς Αἰγύπτου συγκοινωνίαι διενεργουμένη δι' ἀπασῶν τῶν γνωστῶν ἀτμοπλοῖων Ἐταιρειῶν, μετὰ δὲ τῆς Ἑλλάδος διὰ τῶν ρωσικῶν, Κεδιβιῆ καὶ τῶν ἐλληνικῶν Παντολέοντος καὶ Κατζη-Δαούτ. Διακρίνονται ἔμως τὰ ρωσικὰ διὰ τὴν ἀμειπτον τῆσιν, ἀκρίβειαν, εὐμάρειαν καὶ εὐπλοῖαν αὐτῶν. Καὶ ἀληθῶς εἶναι σκάφη πελώρια, εὐρύχωρα καὶ ἀναπαυτικά. Ἐν γαλήνῃ εἶναι ὅ,τι ἐξαισιον, ἀσπλαυστικὸν καὶ ρωμαντικὸν νὰ ταξειδεύῃ τις δι' αὐτῶν. Ἐν δὲ τρικυμίᾳ, ἐνῷ διὰ τῶν ἄλλων κλυδωνίζεσθε δεξιὰ καὶ ἀριστερά, ἄνωθι καὶ κάτωθι, πονοκεφαλῆτε καὶ ζαλιζέσθε καὶ ὑποφέρετε, διὰ τούτων δὲν καταλαμβάνετε οὔτε τρικυμίαν, οὔτε ἀτέμους σφοδρούς, οὔτε σάλον τῆς θαλάσσης ἢ ψύχος, ἂν περιοριζόμενοι εἰς τὰς εὐραῖας αἰθούσας των, καταγίνεσθε εἰς

ἀνάγνωσιν βιβλίων, γραφῆν, ἢ παιζετε μετὰ τῶν ανταξειδιωτῶν σας κλειδοκύμβαλον ἢ ἐν ἐκ. τῶν πολλῶν διασκεδαστικῶν παιγνίων, ἀτινα χάριν τῶν ἐπιβατῶν ἢ ρωσικῆ αὐτῆ ἀτμοπλοῖκῆ εἰταιρεία προθύμως πάντοτε διαθέτει. Ἡ πρώτη θέσις εἶναι ὅ,τι ὠραῖον ἐξαισιον καὶ λαμπρὸν μετὰ τῆς διούσης εὐπρεπείας καὶ εὐρυχωρίας, ἡ δὲ ἄνω αἰθούσα μετὰ περισσῆς χλιδῆς διασκευασμένη, εἶναι διαμέρισμα ἀνακτορικόν, ἐνθα λησιμονεῖ τις λύπας καὶ θλίψεις, κόπους καὶ μόχθους, σάλους καὶ ἰδύνας. Ἡ δευτέρα θέσις ὁμοίως με τοὺς ὠραίους κοιτωνίσκους, τὴν εὐρύχωρον αἰθούσαν, ἣτις χρησιμεύει καὶ ὡς ἐστιατόριον καὶ ἀναπαυτήριον καὶ ἀναγνωστήριον καὶ τὸ ἄνωθι κείμενον καπνιστήριον, εἶναι ὅλα τέλεια διὰ τὸν προορισμὸν, δι' ὃν ἐγένοντο, δηλαδή ὁ ἐπιβάτης νὰ εὐρίσκη εὐρυχωρίαν, ἀνάπυσιν καὶ διασκέδασιν. Ἡ δὲ τρίτη θέσις ὁμοίως εἶναι εὐρυχωροτάτη καὶ προφυλαγμένη παντὸς ψύχους, ἀπηλλαγμένη δὲ πάσης ἐξωτερικῆς ἐπιδράσεως καὶ δύναται νὰ περιλάβῃ ἀνέτως πλέον τῶν 500 ἐπιβατῶν μετὰ μεγάλων καὶ ὠραίων κλινῶν.

Ἡ δὲ ἑλληνικῶν ὁμως πλοίων συγκοινωνία μετὰ τῆς Αἰγύπτου εἶναι ἐτι πολὺ ἐλλειπῆς καὶ διὰ μικρῶν σκαφῶν καὶ ἀκαταλλήλων ἐκτελεῖται καὶ εὐχρῆς ἔργον θὰ ἦτο νὰ ἐπαυεν αὐτὴ ὑπάρχουσα ὡς ἤδη ἔχη ἢ ν' ἀντικαθιστάτο διὰ μεγάλων καὶ καταλλήλων ἀτμοπλοίων, καθόσον καὶ βραδύνουσιν οἱ πλοῖες καὶ πολὺ ὑποφέρουσιν οἱ ἐπιβάται ἐκ τοῦ διαρκοῦς καὶ ἀνυποφόρου κλύδωνος.

Ἡ βαμβακεμπορία ἐν Αἰγύπτῳ, ὡς εἰκομένη ἤδη προγενεστέρως, ἀνεδείξε πολλοὺς ὁμογενεῖς μᾶς εἰς τὰ ἀνώτερα ἔθνηματα καὶ ἀληθῶς τὴν σήμερον τὸ ἑλληνικὸν στοιχεῖον χάρις αὐτῶν παριστᾶ τὸ μᾶλλον ἀξιοζήλον καὶ λαμπρότερον ἐν τῇ γῆ τῶν Φαραῶν γένος. Τούτνευθεν δὲ ἀνεδείχθησαν οἱ τραπέζιται, μηχανικοὶ, καπνέμποροι, μεγαλέμποροι, σιγαροποιοὶ, βιομήχανοι, κτηματῆται, ἰατροὶ, δικηγόροι, καθηγηταί, ἐργοστασιάρχαι κτλ. οἵτινες κατέκλυσαν τὸν τόπον καὶ ἂν μεταβῆ τις ἐκεῖ ὄντως ἐξίσταται ἐπὶ τῇ πλησμῶνῃ καὶ προόδῳ αὐτῶν. Δι' αὐτὸ ἐν ἀρχῇ τῆς περιγραφῆς ταύτης τῆς Αἰγύπτου δικαίως καὶ ὀρθῶς προσέπομεν, ὅτι ὁ Ἕλληνας κέκτηται μεγάλην σημασίαν καὶ δὴ δικαίωμα πολλὰ ἐν Αἰγύπτῳ, καθ' ὅσον καθ' ἡμᾶς ἐκτὸς τῆς ἱστορικῆς κατακτήσεως καὶ τοπικῆς ἐγκαταστάσεως του ἀνέκαθεν καὶ βελτιώσεως τότε τοῦ τόπου τούτου ὑπὸ Ἑλλήνων καὶ ἤδη διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῆς ἐπιζήλου θέσεως καὶ τῆς ἐπιφελούς δράσεώς του καὶ δὴ τῶν κεφαλαίων του, εἶναι καὶ θεωρεῖται ὁ καλλίτερος παράγων τοῦ τόπου καὶ ὁ ἰσχυρότερος δεσμὸς τῶν ποικίλων ἐκεῖ κοινωνικῶν στρωμάτων. Ὅπως ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ ἐν Καῖρῳ, οὕτω καὶ ἐν Τάγτα, Μανσουρά, Ζηζαζικίῳ, Σουεί, Πορτ-Σαῖδ, Ζίφτα, Μίτ-Γάμρ, Ἀσσουάν καὶ λοιπαῖς κωμωπόλεσι καὶ χωρίοις τῆς Αἰγύπτου, ἅπαντα σχεδὸν τὰ γραφεῖα, μηχανικὰ ἐργοστάσια, τράπεζαι, καταστήματα, καπνοπωλεῖα, ξηνοδοχεῖα, καφενεῖα κτλ. εἶναι ἑλληνικά καὶ δὲν ἔχει τις ἢ ν' ἀνείξη τὸν ὄδηγον τῆς Αἰγύπτου διὰ νὰ ἰδῆ τὸν καταπληκτικὸν ἀριθμὸν τῶν Ἑλλήνων μεταξὺ τῶν λοιπῶν ἐγκατεστημένων ἐκεῖ λαῶν τῆς ὕψηλου.

Εν τῇ Ἄνω Αἰγύπτῳ, Ἀσουάν, Βάδι-Χάφα, Καρτούμ κτλ. εἰσεχώρησαν ὁμοίως καὶ ἐνεκατεστάθησαν πολλοὶ Ἕλληγες, διακρινόμενοι διὰ τὸ φιλόνομον, φιλοπρόδοον καὶ φιλεργον αὐτῶν αἶσθημα. Ὁ κ. Ἀριστ. Λοΐζιδης, ἐκ Κύπρου καταγόμενος, καταλιθίων νεώτατος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἤρξατο τοῦ ἐμπορίου αὐτοῦ ἐν Τάντα καὶ εἶτα μετέβη εἰς Ἀσ-

ΑΡΙΣΤ. ΛΟΪΖΙΔΗΣ

σουάν, ἐπὶ τύχη ἀγαθὴ καὶ πλεονεκτήματα τῆς φιλεργίας καὶ τιμιότητος τοῦ ἀνέδειξαν ἐπαξίως, ἐπεκτείναντα δὲ τὰς ἐργασίας του ἐν οὐ μικρῷ διαστήματι, ἐκάλεσε παρ' ἑαυτῷ καὶ τοὺς ἄλλους τέσσαρας ἀδελφούς του, μεθ' ὧν ἐν τῇ Ἄνω Αἰγύπτῳ διοργάνωσε λαμπρὰν ἐργασίαν ἐμπορίου καὶ ἐμεταλλεύσεως τῶν αἰγυπτιακῶν εἰδῶν. Κατὰ δὲ τὴν ἐστραπειάν τῶν ἀγγλῶν ἐν Σουδάν, ἀνέλαβεν ὁ κ. Ἀριστ. Λοΐζος τὴν τροφοδοσίαν τοῦ ἀγγλικοῦ στρατοῦ, ἀποκτῆσας ἐπὶ τῇ περιστάσει ταύτῃ πλοῦτον ἀρχετὸν καὶ τιμὴν μεγάλην, ἐπισύρας ἐν ταυτῷ καὶ τὴν ἐκτίμησιν τῆς ἑλληνικῆς παροικίας, ἣτις ἐξέλεξε αὐτὸν ὁμοφώνως πρόεδρον τῆς ἐκείσε κοινότητος. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὴν πατρίδα του Κύπρον ἐτίμησεν διὰ τῆς προόδου καὶ ἀνχιτύξεώς του, πολλὰ καλὰ προσενεγῶν δι' ἀγαθοεργῶς σκοποῦς καὶ τὴν μητέρα του Ἑλλάδα φιλοτίμως ἀντιπροσωπεύει ἐν πάσῃ περιστάσει.

Ὁ κ. Ἀριστ. Λοΐζος εἶναι λίαν ἀξιόπαινος διὰ τὴν πρωτοβουλίαν αὐτοῦ.

Ἐν Αἰγύπτῳ εἰσὶν ὁμοίως ἐγκατεστημένοι πολλοὶ Ἕλληγες ἰατροὶ, ἐκ τοῦ ἡμετέρου πανεπιστημίου ἐξεληθόντες καὶ πλείστοι ἐξ αὐτῶν εἰς Εὐρώπην τελειοποιήθητες. Θὰ ἦτο δὲ διεξοδικὴ μακρυγορία, εἰ ἐπεχειροῦμεν ἐνταῦθα λεπτομερῶς νὰ ὀνομάσωμεν καὶ περιγράψωμεν αὐτούς. Ἀρκεῖ ν' ἀναφέρωμεν ἤδη, ὅτι πάντες ἐκτελοῦσιν ἀξιοπρεπῶς τὸ καθήκον των καὶ πάντες σχεδὸν εἰσὶν ἀριτίως μεμορφωμένοι καὶ κατηρητισμένοι ἄλλ' ὄχι ὁμοῦς καὶ εὐχαριστήσιμοι διότι ἐνέκα τῆς πληθώρας τοιοῦτων ἰδίων Εὐρωπαϊῶν καὶ Ἑλλήνων ἐν Καίρῳ καὶ Ἀλεξανδρείᾳ, ἢ οἰκονομικῆς κατάστασις αὐτῶν δὲν συμβαδίζει πρὸς τὴν ἀξίαν καὶ τὴν βαρύτητα τῆς τέχνης των. Παράδοξος ὁμοῦς εἰσὶ πάντες ἐνταῦθα εὐθνοὶ καὶ οἰονδήποτε γνωρίζετε, θὰ εὐχαριστηθῆτε πολὺ ἐκ τῆς συνανα-

στροφῆς των. Δὲν ὁμοιάζουν πρὸς τοὺς ἰατροὺς, τοὺς πάντῃ σοβαροὺς καὶ σχολαστικοὺς τῶν μερῶν μας, τοὺς σχεδὸν ἀκοινωνήτους. Οὗτοι ἐκτὶ μεταβάλλονται κατ' ἀνάγκην καὶ γίνονται δημοτικώτεροι συγχρωτιζόμενοι μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ τόπου. Εἶδομεν πολλοὺς, ἐξ ὧν τοὺς ἰατροὺς κυρίως Πετούσην, Μπέλλον, Τσάμην, Γρηγοράκη, Καρζῆν, Κεφαλόπουλον, Ἀποστόλου καὶ ἄλλους, οὓς ἐξ Ἀθηνῶν ἐγνωρίζομεν καὶ οἵτινες ἐντελῶς μετεβλήθησαν ἐπὶ τὸ οὐμοριστικώτερον.

Ὁ κ. Γρηγοράκης γέννημα καὶ θρέμμα τῶν Ἀθηνῶν, εἶνε εὐθνος πάντοτε καὶ διασκεδαστικώτατος εἰς τὰς ὁμιλίαις του, εἰς τὸν περίπατόν του, εἰς τὰ γεύματα καὶ τὰς συναναστροφάς του, ἀρεσκόμενος νὰ συζητῇ πάντοτε εὐάριστα καὶ τερπνὰ ἀντικείμενα. Εἶναι ὑψηλὸς καὶ καταβεβλημένος κάπως, πλὴν καταβάλλων προσπάθειαν, ἵνα μὴ γηράσκῃ ἴσως παρακλίρωσ. Δὲν φαίνεται ὁμοῦς καὶ πολὺ ἡλικιωμένος, μολονότι ἔχει καὶ οὐδὲν μεγάλον ἐργάζεται δὲ πολὺ καὶ καταγίνεται ἐπιμελῶς καὶ ἐπιμόνως εἰς τὰ καθήκοντά του. Εἶναι δ' ἄλλως τε καὶ ὡς ὁμολογεῖται ἰατρὸς κάλλιστος, ἐμβριθὴς καὶ δραστήριος, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ ἀπαραιτήτως πάντα καλὸν ἀσκηπιάδην προσόντος τοῦ φυσικοῦ του προτεργήματος... τῆς ἐπιμονῆς καὶ τῆς πειθοῦς μετὰ τοῦ ἀκαταβλήτου ἐν πάτῃ περιπτώσει σθένους του.

ΑΗΜ. ΚΑΡΖΗΣ
ἰατροχειρουργός

Ὁ κ. Καρζῆς, ἰατροχειρουργός, οὐτινος τὴν εἰκόνα δημοσιεύομεν ἐναντι, εἶναι τούναντίον χαρακτηριστῶς ἀντιθέτως ἡπίου καὶ μαλακοῦ μὲ φυσιογνωμίαν μᾶλλον ποιητοῦ ἢ καθηγητοῦ φιλολόγου, καὶ μολταυτὰ τὸ ἐσωτερικόν του τοσοῦτον ἀπέχει τοῦ ἐξωτερικοῦ, ὥστε δεῖται πολλοῦ χρόνου διὰ νὰ ἐννοήσῃ τις αὐτὸν κατὰ βάθος· καὶ ὅντως, καταγόμενος ἐκ Μείσσηνης, ὄρφανὸς γονέων, παλαιῶς κατὰ τῶν περιστάσεων τοῦ βίου, ἐγένετο ἐτι νεαρώτατος ἰατρὸς καὶ καταλιθίων εἰς Αἰγύπτου πρὸ πενταετίας μῶλις ἐσχάτως ἐγνωσθῆ ἢ ἱατρικῆ του δεινότητος καὶ ἤδη ἔχει καλλίστην πελατείαν καὶ ἐκτιμᾶται πολὺ

πρὸς τοῦ ἰθαγενοῦς ἰδίως στοιχείου. Ὁ καλὸς ἰατρὸς διαπρέπει ταχέως μὲν διὰ τῆς βαρύτητος καὶ τοῦ ἀκαταβλήτου θάρρους του, ἀν φυσικῶς εἶναι πεπρωτισμένος διὰ τούτων, βραδέως δὲ διὰ τῆς βαθμιαίας ἰκανότητός του καὶ τῆς μαθησεώς του, ἀν στερεῖται φυσικοῦ ἐξωτερικοῦ. Ὁ κ. Καρζῆς κατάρθωσεν ἐν βραχυτάτῳ σχετικῶς χρόνῳ καλῶς νὰ ἐκτιμηθῇ, ν' ἀποκτῆσῃ τελειοτάτην κλινικὴν, νὰ προσελκύσῃ δὲ βαθμῆδεν τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν πελατῶν του ὡς ἰατροχειρουργός καὶ εἰδικὸς διὰ τὴν λιθοτριψίαν τῆς κύστεως, τὴν ἐποίησεν χάρις εἰς τὰς πολλὰς του ἐκτελέσεις, ἐπεχείρησεν ἰσχύτως νὰ τροποποιήσῃ δι' ἰδίας μεθόδου ταύτην καὶ ἐπέτυχεν, οὕτως ὥστε ἡ λιθοτριψία του τὴν σήμερον ἀντεκατίστησε τελείως καὶ κατέστησεν ὅλως περιττὴν τὴν δι' ἐγγειρήσεως τοῦ τῆς κύστεως, τὴν κυστεροτομίαν καλοῦμένην.

Ι. ΣΑΡΑΦΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐπὶ τούτῳ κατέστη εἰδικὸς καὶ ἐκτιμᾶται παρὰ τοῖς πελάταις του, διὰ τὴν εἰδικότητά του ταύτην, δι' ἣν ὄντως κέκτηται ἐπιτηδειότητα καὶ εὐχέρειαν.

Ἀκούρατος ὢν πάντοτε, προσηνὴς καὶ φιλομειδῆς πρὸς τοὺς ἀρρώστους του, ἀφιλοκερδέστατος δὲ καὶ ἀνευ θορύβου ἐργαζόμενος, μετριοπαθὴς καθ' ὅλα καὶ παρέχων ἀείποτε τὴν συνδρομὴν του δωρεάν πρὸς τοὺς ἀπόρους νοχθημερόν, κατέστη ἀφ' ἑτέρου δημοφιλέστατος καὶ παρὰ τῆς Διεθνῆς παροικίας τοῦ Καίρου. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀξιόλογος συντροφός του, Ἀριάδην, καλλίστη σύζυγος καὶ πολῦτιμος ἐπίκουρος, ἐπιμελῶς ἀνατραφεῖσα ἐν τοῖς σχολείοις τῆς Ἀλεξανδρείας, λαμπρὰ καὶ ἀπταιστώως ἐμιλοῦσα καὶ τὴν Γαλλικὴν καὶ τὴν Ἀγγλικὴν, πεπρωτισμένη δὲ οὖσα καὶ διὰ πάντων τῶν ἀνεκτιμητῶν φυσικῶν χαρισμάτων τῆς καὶ παιδρύνουσα τὸν συζυγικὸν βίον δι' ἀπάσης τῆς δυνατῆς αἰγλης καὶ ἐπιζήλου λαμπρόδος τῆς, καθίσταται ἐπιζήλως τὸν πολύμοχθον καὶ κάπως ἄγαρ ἀγῶνα τοῦ ἰατροῦ καὶ συζύγου ὄντως τερπνὸν εὐδαίμονα καὶ διαρκῶς ἄλυπον.

Ὁ κ. Σαραφόπουλος ἐμπορευόμενος ἐν Αἰγύπτῳ καὶ διαμείνων τὸν ἡμισυ μὲν χρόνον τοῦ ἔτους εἰς τὴν χώραν τῶν Φαραῶν καὶ τὸν ἕτερον ἡμισυ εἰς τὴν χώραν τῶν Θεῶν καὶ ἡμιθέων, εἶναι ὁ γνωστός διακεκριμένος καὶ κάλλιστος τὴν ψυχὴν καὶ τὸν χαρακτῆρα εὐδαίμων κάτοικος τοῦ Βόλου, ὁ ἔχων τὴν ραίαν καὶ περικαλλῆ οἰκίαν του παρὰ τὴν ἀνατολικὴν παραλίαν τοῦ λιμένος καὶ ἤτις ἐχρησίμωσεν, ὡς γνωστὸν, καὶ ὡς κατοικία τοῦ Ἑβέρτ. Πασσᾶ κατα τὴν κατάληψιν τῆς πόλεως τῆς, ζηλεύσαστος αὐτὴν. Εἶναι δὲ πολὺ ἀξίος καὶ πεπαιδευμένος ἀνὴρ, καταγινόμενος πάντοτε εἰς μελέτας, σπουδαίας, συζητῶν τις δὲ μετ' αὐτοῦ, ἐμβαθύνει εἰς τὴν εὐβαλκχρίσιν τοῦ ἀνδρός.

Ἐμπορευθεὶς πρῶτων ἐν Αἰγύπτῳ, ἀπέκτησεν ὁμολογουμένως διὰ τῆς τιμιότητος, φιλεργίας καὶ δραστηριότητός του καλὴν περιουσίαν καὶ ἤδη ἀξιοπρεπῶς διάγει βίον ἀνετον καὶ εὐτυχῆ μετὰ τῆς ἀξιολόγου οἰκογενείας του ὡς ἐμπροσθεὶς ἀνδρὸς γνωρίζοντας καλὴν χρῆσιν τοῦ πλοῦτου καὶ τῶν ἀγαθῶν νὰ ποιῶνται. Διατηρεῖ δὲ ἐν τῇ οἰκίᾳ του καὶ μικρὸν ὠραιότατον ἐκ σπανίων ἀνθίων ἄηπον, ἐν πάντες ἐκτιμᾶσι καὶ εὐχαριστοῦνται νὰ βλέπωσι.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΜΙΑ ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΕΚΑΣΤΟΤΕ

ΠΕΡΙ ΠΙΤΥΡΙΑΣΕΩΣ

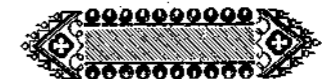
Μέχρι τῆς σήμερον δὲν ὑπάρχει ἀποτελεσματικὸν φάρμακον, ἀλλὰ μόνον μειωτικὰ μέσα τοῦ κομποῦ τούτου, ἢ δὲ λοιπὴ θεραπεία συ.τελεῖται διὰ τῆς καθαριότητος καὶ τῆς υγιεινῆς, εἰσὶ μίᾳ πιτυρίασις, τὸ ἀπλούστατον ἐκεῖνο πρᾶγμα, τὸ ἐποίησεν πολλὰς μᾶς κάμνει νὰ χάσωμεν πρόωρον τὴν κόμην μας, εἶνε ἐκδήλωσις ὄχι τακτικῆς λειτουργίας τοῦ ὄργανου μας.

Τὰ ἀρθρῖτικὰ άτομα, δηλαδή, τὰ πάσχοντα ἀπὸ κληρονομικῶς μεταδοθεῖσαν βραδυπεσίαν, μίαν ἐπιβράδυνον τῆς ἐν γένει θρέψεως, αὐτὰ ἰδιαζόντως προσβάλλονται.

Δι' αὐτὸ τοπικῶς νὰ τηρῆτε ἄκραν καθαριότητα εἰς τὴν κεφαλὴν διὰ τακτικῶν λουτρῶν, πρὸ τῆς καθαριότητος ταύτης διὰ πυκνῆς ἐπιμόνως καθαρίσατε τὴν κεφαλὴν, καὶ ἐπὶ τὰς ρίζας τῶν τριχῶν, ὅπως ἀπαλλαγῶσιν αὐταὶ καὶ τοῦ ἐλαχίστου ὑπολειμματος. Κατόπιν πλύνετε τὴν κεφαλὴν διὰ σπύγγου ἐμβαπτομένου εἰς ἀραιὰν διάλυσιν βόρακος (3:100) μεταχειρισθῆτε ἐπίσης τὸ ἄγνὸν ὕδωρ τῆς κινίνης καὶ ἐν νέῳ, φάρμακον Carbol εἰ-ἀναλογία, (3:100).

Ἀλλὰ πρὸ παντὸς φροντίσατε νὰ διορθώσητε τὴν βραδυπεσίαν σας, ἣς ἀποτέλεσμα εἶνε ἡ καπτασία αὐτῆ, διὰ τῆς υγιεινῆς. Παύσατε τὴν καιρὰ κόρον χρῆσιν τοῦ βοείου κρέατος, ἔχετε τὸν ἐνπεμκὸν σας σωλῆνα ἐλαφρὸν, ἀσκεῖσθε ὀλίγον, μᾶ-μετε γρῆσιν τῶν ψυχρῶν καταπονήσεων, ἀνατιέ-ετε ἀέρα τῆς ἐξοχῆς καὶ δὲν θὰ ἐπανιδητε, μετὰ τὴν παύσιν τῶν φαρμάκων, τὴν νέαν ἐμφάνισιν τῆς πιτυρίασεως.

Ὁ ἰατρός σας

Ο ΘΕΙΟΣ ΜΟΥ ΚΑΙ ΤΑ ΧΡΗΜΑΤΑ ΤΟΥ

Έπί τέλους μετά πενταετή εξόριστον βίον εν μέσω κακουχιών και πενίας, λαμβάνω μίαν έπιστολήν του θείου μου, έχουσαν ούτως:

Αγαπητέ μου άρεσκέ!

Έλθε τό ταχύτερον ένταύθα! Απεράσιμα τέλος να σε νυμφεύσω και να σε κληροδοτήσω. Τρέξε εις τας άγκάλας μου. Είσαι ο κληρονόμος μου. Έλθε, σοι έχω έτοιμη και γυναίκα και την περιουσίαν μου.

Ο θεός σου.

Έννοεσται, δεν έχασα καιρόν. Έτοιμάζομαι άμέσως, άνεχώρησα εξ Αθηνών την έποικύσιν και μετά δύο ημέρας ήμην εις Συμόρην, παρά τῷ θείω μου. Θά μ' έρωτήσητε ήδη τι εζήτουν εις Αθήνας και τό επάγγελμά μου. Λοιπόν μάθετε, ότι έτελείωσα τό γυμνάσιον εις Συμόρην, έδιδάχθην και την γαλλικήν με τόν σκοπόν να επιδοθώ και έγώ εις τό εμπόριον, ως ο θεός μου, είτε παρ' αὐτῷ, είτε άλλοθι, αλλά όπως συνήθως συμβαίνει, δεν συνεφωνήμεν μετ' αὐτοῦ και άκαταπαύτως έρίχομεν, μέχρις ότου απελπισθεις εκ της συνεργασίας του, έφυγα δια τας Αθήνας, όπου έσποδοτήθην εις τι κατάστημα.

Μόλις έφθασα εις Συμόρην με λαμβάνει ιδιαιτέρως ο θεός μου και μοι λέγει:

— Άκουσον, άνεψιέ μου. Έπειδή πλησιάζω εις τά γηρατεία και δεν ένυμφεύθην, δεν θέλω να πάθης και συ τό αυτό, διότι δεν θα έχης κανένα να σε κутτάξη. Η γυνή είναι απαραίτητος εις

τον άνδρα. Πρέπει να υπανδρευθής. ν' αποκτήσης κληρονόμους, να εύρω και έγώ ανακούφισιν εις τά

γηρατεία μου. Έάν λοιπόν με άκούσης εις όλα, θά σε καταστήσω κληρονόμον μου και θ' αποκτήσης όλην την περιουσίαν μου.

— Θεέ μου, τῷ άπαντῷ, σοῦ είμι ευγνώμων και δεν έχω λόγους να σ' ευχαριστήσω, αφού τόσοσν πατρικῶς φροντίζεις δια τό μέλλον μου. Είμι συμφώνωτος και πρόθυμος εις ό,τι με διατάξητε.

Και τί άλλο ήθελον; γενικός κληρονόμος του θείου μου' χρήματα, οίκια, πράγματα, έπιπλα, τιμαλφή άντικείμενα, ιδικά μου του λοιπού όλα και επί πλέον θά έχω και γυναίκα. Άχ, τι καλά, έλεγον, ιδού πλέον έγώ εύτυχής! Θά γίνω σύζυγος μέγας και πλούσιος και έσυλλογιζόμην άκαταπαύτως την ωραίαν σύζυγόν μου εις τό πλευρόν μου. Και την έφανταζόμην μικράν, λεπτήν, κομψήν, με ωραίαν κόμην και γλυκείς οφθαλμούς, με γοργότητα και χάριν, με έκφρασιν και άγγελικότητα.

Την επαύριον, ένῶ έπίνομεν καφέ μετὰ του θείου μου, μοι λέγει:

— Αί, τώρα, Περικλη μου, να πηγαίνωμεν να σε συστήσω και εις την μέλλουσαν σύζυγόν σου. Είναι καιρός να γνωρισθής με την συμβίαν σου.

— Ναι, ναι, θεέ μου, τῷ λέγω, πηγαίνωμεν, είμι πρόθυμος να σε υπακούσω εις ό,τι με διατάξης.

Και έπρόσεχον να μη τόν δυσαρστήσω ουτε εις την ελαχιστην λέξιν.

— Κύτταξε όμως καλά, μοι λέγει ο θεός μου, να φερθής καλῶς προς την μνηστήν σου. Είναι τρεις άδελφαί, με κρίσιν και παιδείαν. Είναι μορφωμένα και με πολλὰς γνώσεις. Εις τούς τρόπους των δε είναι με μέτρον και ακρίβειαν. Ομιλῶν ελίγχα και καλά και δεν αγαποῦν τας φλυαρίας και αηδίας. Η μεσαία εξ αὐτῶν, ή Άνθη είναι ή ιδιική σου. Προσπάθησε να φανής άντάξιος αὐτῆς και να κατακτήσης την καρδίαν της.

Ο πρόλογος οὗτος του θείου μου με έθεσεν εις στενοχωρίαν και δεν εζευρον πῶς να φερθῶ. Έφοβούμην και τόν εαυτόν μου και καθ' ὄδον προπαρσκευαζόμην να φανῶ ὅσω τό δυνατόν αξιοπρεπῆς και με λέξεις καλὰς να τας ευχαριστήσω.

Εισερχόμενοι εις τήν οίκίαν των, μοι ψυβρίζει εις τό οὖς ο θεός μου:

— Έσω συνετός και σοβαρός.

— Μείνε ήσυχος, θεέ μου, τῷ άπαντῷ.

Άλλ' ὡ της φρίκης! μόλις αντιμετώπισθην με τας τρεις αὐτας χάριτας του θείου μου, έμεινα κελχνῶς και ακίνητος. Άντι να ιδῶ νεάνιδας ή τουλάχιστον νεας γυναίκας, ως έφανταζόμην, εύρέθην εμπροσθεν τριῶν αηδῶν γραιδίων, σκινήτων, με μορφὰς πιθηκίκας, αϊτινες με παρετήρουν μετὰ προσοχής εις τούς οφθαλμούς. Έπερίμενον δε έγώ πρώτον να τας χαιρετήσω.

Χωρίς να θέλω εκλίνα την κεφαλήν και έπραξαν και αὐται τό αυτό.

— Ο μνηστήρ σας, λέγει ο θεός μου, αποτεινόμενος προς την μεσαίαν.

— Χαίρω πολύ, άπαντῷ αὐτῆ και οὐδέν πλέον.

— Είναι νέος άπειρος, εξακολουθεῖ ο θεός μου, τελειοποιήσας τας σπουδάς του εις Αθήνας, ως σας είπον και ίσως έντρέπεται ακόμη.

— Χαίρομεν πολύ, άπαντῶσιν όλαί ὁμοῦ και σιωπῶσι παντελῶς.

Παρατηρῶ μετὰ παραδοξότητος τόν θεϊόν μου, ὅστις άρκείται να μοι εἴπῃ:

— Δεν λέγεις και συ τίποτε; Περικλη.

Στενοχωρημένος και έγώ άπαντῷ δια να δώσω τόπον εις την όργήν μου.

— Χαίρω πολύ, θεέ μου, χαίρω πολύ.

— Λοιπόν τώρα, επαναλαμβάνει ο θεός μου, αποτεινόμενος προς τὰ γεροτοκόδικα και τότε έπι-

θυμείτε να γίνῃ ο γάμος; είσθε έτοιμοι;

— Μα σχεδόν, άπαντῷ ή μία, αλλά πρώτον να μὰς εἴπῃ ο νέος είναι διατεθειμένος και αποφασισμένος να ζήσῃ μετὰ της αδελφῆς μας εν ὁμοιοία και αγάπῃ; είναι περιποιητικός;

Δια ν' απορῦγῶ ν' απαντήσω έγώ παρατηρῶ τόν θεϊόν μου, ὅστις άπαντῷ άντ' έμοῦ.

— Βεβαιότατα, βεβαιότατα.

Και ύστερον προς έμέ.

— Τι λέγεις και πάλιν Περικλη;

Έστενοχωρήθην φεβερὰ και συμμαζεῦον τούς πόδας μου, συστέλλω τὰ χεῖλη μου, δαγκάνω την γλώσσάν μου, ὅτε ο θεός μου ρίπτων βλέμμα αὐστηρόν προς έμέ:

— Τι λέγεις; Περικλη, μ' έρωτῶ εκ νέου.

Και χωρίς να θέλω άπαντῷ και έγώ, αναγκαστικῶς τό στερεότυπον:

— Βεβαιότατα, βεβαιότατα, θεέ.

Και προσπαθῶ συμμαζεῦόμενος να σώσω την θέσιν μου μέχρι νεωτέρας μου ευκαιρίας και σκέψεως. Ο δε θεός μου, ευχαριστημένος πλέον από τὰ δύο μέρη έγείρεται διπλωματικῶς να φύγῃ, λέγων ήμιν.

— Έπειδή έγώ έχω εργασίαν, σας άφίνω μόνους να τὰ εἴπητε.

Τότε ή θέσις μου περιήλθεν εις κρισιμώτατον απελπισίας σημείον. Έμεινα μόνος μετὰ των τριῶν οὐτῶν αηδῶν γραιδῶν, μη δυνάμενος εκ της φρικώδους άσχημίας των ουδέ λέξιν να εἴπω' έχον απαγρητευθῆ.

— Δεν ὁμιλεῖτε, επί τέλους μοι λέγουν.

— Ναι, άλλ' έπειδή είμαι ακόμη καλισμένος, τοῖς είπον εκ τῷ ταξείδιου...

— Α, τότε να κοιμηθῆτε, μοι λέγει ή προσβυτέρη, μολοντί άπασαι έφαινοντο της αὐτης ηλικίας.

— Ναι, ναι, να κοιμηθῆτε, Κυρία Περικλη, επαναλαμβάνει ή μεσαία, ή ως υποψήφιος μνηστή μου.

— Μα, προδ' ολίγου εσηκώθην της κλίνης, τοῖς λέγω και...

— Όχι, όχι, να κοιμηθῆτε, επαναλαμβάνουν και αι τρεις ὁμοφώνως, δεν πρέπει να μείνητε καλισμένος, διότι...

— Μα...

— Τι λόγος; και αν τό μύθη ο θεός σας, ότι δεν σας περιποιήθημεν.

Και εν ταύτῳ έγερθεῖσαι με προέπειψαν άναγκαστικῶς και άκοντα εις τό παρκειμενον δωμάτιον, χωρίς να δυνηθῶ ν' άντιστῶ.

Ητο τό δωμάτιον, ως φαίνεται της μνηστής μου, ήτις αφήσασα τό κηροπήγιον επί της τραπέζης:

— Καλήν άνάπαυσιν, μοι λέγει και αποχωρεῖ.

Μείνας μόνος, έσυλλογιζόμην τι είναι αὐτό όπου έπαθον και διατι είπον, ότι είμαι καλισμένος. Έπειτα ήμέρα μεσημέρι προς τί ν' άνάψουν φῶς. Εκάθισα επί καθίσματος λοιπόν, σκεπτόμενος και τῇ αληθεία μετ' ολίγον νυστάξας, εζηπλώθην επί της κλίνης, ήν εύρον μαλακωτάτην. Άλλ' εξ απελπισίας ή φρίκης, όπως θέλετε, με κατέλαβεν ο ύπνος επί δύο περιπού δρας, ὅτε ήγέρθην και ήτρεμάσθην να φύγῶ.

Μόλις όμως ήνοιγον την θύραν, με προλαμβάνει ή υποψήφιος μνηστή μου και μ' έρωτῶ, αν πεινώ, διότι μοῦ ήτοιμασαν γέυμα.

— Όχι, ευχαριστῶ, τῇ άπαντῷ, να με συγχωρήτε δε, διότι πρέπει να υπάγῶ να κάμω τό λουτρόν μου, διότι τό συνειθίζω μετὰ τόν ύπνον.

Είπον οὕτω δια να φύγῶ ταχύτερον εκείθεν, ὅτε παρ' έλπίδα με διακόπτει.

— Λουτρόν; έχμεν, έχομεν εδῶ, μοι λέγει, σταθῆτε να τό ετοιμάσωμεν' και εξέρχεται.

— Ω! διάβολε, είπον, θιά με σκληρώσουν εδῶ και ανοίξας τό παράθυρον, έπήδησα κάτω δια να φύγῶ και σωθῶ εκείθεν ὅσω

τό δυνατόν ταχύτερον.

Άλλ' ὡ του θαύματος, αντί να εύρω διεξοδον, εύρέθην εις τό κάτωθι δωμάτιον, όπου εύρίσκετο τό λουτρόν και ή υποψήφιος μου, ήτις με ανοικτὰς άγκάλας με ανέμεινε να μη πέσω, λέγουσά μοι:

— Μα τί βιάζεσθε και ήλθετε από τό παράθυρον;

Άλλ' έγώ βλέπων και την νεαν αὐτήν θέσιν μου, έγεινα πλέον μανιώδης εκ θυμού και κραυγά-

ζων ως τρελλός, έτρεξα εις την θύραν και έσώθην.

Καθ' όδον συναντώ τον θεϊν μου.

— Άλλος διάβολος, ειπον.

— Τι είναι; τί τρέχει; μ' έρωτά έκπληκτος και τρέχεις έτσι.

— Όχι, αδελφέ, τώ άπαντώ, ουτε την περιουσίαν σου θέλω ουτε την γυναίκα, όπου μου εξέλεξας; τίποτε δεν θέλω σου τ' χαρίζω και αφήσας αυτόν έκπληκτον, έτρεξα εις την προκυμαίαν, όπου επίθας του πρώτου δια Πειραιά ατμοπλοίου, επέστρεψα κακήν κακώς εις τις Άθήνας, όπου ουτε μη χρέματα, άλλ' ουτε μη γραίδια νυμφεύονται.

ΡΟΥΣ

ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

— Κυρία, ιδού εγώ ενώπιόν σας! ιδέτε την καρδιάν μου, ιδέτε! είναι πληγωμένη!

— Πώ! πώ! τί πληγαίς που έχεις! μήπως ήσων εις το Τρανσβαάλ;

— Νά, διάβουλε, νά, θέλεις και άλλαις; νά και άλλαις...

— Καλά, καλά, κύπα κ' έσον θέλεις.

Άλλά τ'ο ραβδί μου μη μου παίρνεις.

— Το γουρούνι μου, αγάλια αγάλια μαθαίνει να έμιλη. Άς υπάγω κάλιν να τ'ο ιδω.

— Καλή μέρα, γρουνί μου.

— Νιού, νιού, γρού, ού, ού, ού.

— Τι; τί θέλεις; μήπως κρυόνεις;

— Νιού, νιού, νί, ί, ί, ί, ...

— Ά! τή Νινή θέλεις; Μπρέ, έξυπνο ζώο, τή γυναικα μου θέλει. (Κράζει την σύζυγόν του). Νινή, Νινή, τρέξε, έλα δώ, τ'ο γρουνί μας σε θέλει.

— Κύρ Γιάννη, τί είναι αυτά; έσω θέλεις χόνδρενς, ο ίδιος πάντα είσαι;

— Μήπως και συ ήλλαξες διόλου; αιωνίως πεινασμένος φαίνεσαι!

— Ίδού! ο άνθρωπος τοιουτοτρόπως ζή επί σκλιάγκου πάντοτε, κινδυνεύων και ακαταπαύστως φερόμενος, άλλ' άμα ούτος κρύπτεται, μένει ο πρώτος έκτεθειμένος εις του άνέμου την διάκρισιν.

— Τι λάθος όπου έχουν οι φυσικοί! φρονούντες ότι ή σκιά ακολουθεί τον άνθρωπον. Η ιδική μου πηγαίνει αντίθετως και μάλιστα τριχλιζουσα. Ίδέτε την, ως να έπιεν περισσότερον έμου.

— Σ' εξαίσεις, Γιάννη, βλέπω τ'ο κρασί, έλα να γυρίσωμεν μία ανάποδη, να ξεκαλισθούμεν.

— Καλά λές, ωραία, περίφημα, ή ομοιοπαθητική έχει τα ευκολότερα αντι-φάρμακα, άλλ'α κύτταξε καλά-μη μ' αφήσης;

— Μητέρα, δεν είναι καιρός να γυρίσω τ'ο δέσσο; Έπαιξες την κιθάρα. Τώρα, θα τραγουδήσης;

— Ναι, παιδί μου, πρώτα παίζει ο κόσμος και ύστερα... τραγουδεί!

— Εις τράπεζαν; ά, όχι, ευχαριστώ, τώ άπαντώ ο πρώτος, διότι θα γίνη ή χαρτοπαίκτης ή θα μάθη να τρώγη τ'α χρήματα των άλλων.

— Δύο κυρία, ή μία παχύσαρκος και ή έτέρα αδύνατος έστινται πρό τινος πλάστιγγας, έφ' ής άρέσκονται να ζυγίζονται τινές.

Η παχύσαρκος. Έγώ δεν μου φαίνεται καλ'ν να γνωρίζη το βάρος μου όλος ο κόσμος.

Η αδύνατος. Και εγώ επίσης.

Κύριός τις έρωτά δύο παιδάς:

— Έρνεστε, τί θα κάμης, όταν μεγαλώσης;

— Θα γίνω στρατιωτικός!

— Και συ, Περικλή, τί θα γίνης, όταν βγάλης μύστακα και γένειον;

— Θα τ'α ξυρίζω!

ΕΥΟΙΣΤΟΙ ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

ΕΛΕΝΗ ΒΑΓΙΑΝΝΗ — ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΤΣΑΠΡΟΥΝΗΣ

— Δεν μου λέγεις, Έλεονόρα, τίνος μανόηλι είναι αυτό, ιδικόν σου;

— Όχι, φίλε μου, ιδού τ'ο ιδικόν μου. Που τ'ο ηύρες αυτό;

— Μέσα, επάνω εις τον καναπέ. Τίνος είναι;

— Ά, ξεύρω, θα είναι του μακαρίτη;

— Τίνος μακαρίτη; πάλιν.

— Κάνεις πώς δεν ξεύρεις. Δεν μ' έπηρες χηρευάμενη; Δόσε μου το.

— Όχι, πρέπει να εξαφανισθή.

— Τι σκληρός, που είσαι. Αυτή μόνον ή ανάμνησις μου έμεινεν άπ' εκείνον και θέλεις και αυτήν να μου την αφαιρέσης!

Η Έλεονόρα κλαίει, ο σύζυγος οδύρεται.

ΕΥΤΡΑΠΕΔΑ

Η λογική του φιλοπότου σκεπτομένου.

— Μου έλεγον, ότι εν ποτήριον καλού οίνου κρατεί καλά τας δυνάμεις και εγώ έπιον πέντε έως τώρα και δεν είμπορώ να κρατηθώ ουτε εις τούς πόδας μου.

Μία άκριβής ανάμνησις.

— Θα ήναι βεβαίως ενθύμησις, Κυρία, τ'ο τεμάχιον τ'ς κόμης, τ'ο όποιον έχετε εντός του μεταλλίου σας;

— Άληθώς. Είναι του συζύγου μου.

— Και ζή ο σύζυγός σας;

— Ο σύζυγός μου, ναι, ζή, άλλ' ή κόμη του δυστυχώς δεν ζή πλέον.

Ο Άγρησάος έχει υιόν είκοσαετή, δι' εν ζητεί εργασίαν.

— Δεν τον τοποθετείτε εις καμμίαν από τόσας τραπεζάς όπου έχομεν, τώ λέγει εις φίλος.

ΜΕ τας πρώτας γυκελάς και μυροδόλους πνοάς της ανοίξεως τ'α άσθη της χαράς άπετέλεσαν εν τώ περικαλλεστάτω Καμειώ δώματι βιωμόν λατρείας χρυσαυθέμων προσοιδόντων φωτεινήν αναλαμπήν εις τ'ον διά δακτυλιου άρραβώνος δεσμών της επί άρετή, μορφώσει και σεμνότητι διακρινόμενης άδρας δεσποινίδος ΕΛΕΝΗΣ ΒΑΓΙΑΝΝΗΣ αδελφής του πολυτίμου ήμών συνεργάτου κ. Εύκλείδου Βάγιανη, γνωστού εν τώ φιλολογικώ και δημοσιογραφικώ κόσμω, μετά του άριστου τήν μόρφωσιν, τήν ευγένειαν και τήν ψυχήν νέου κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΣΑΠΡΟΥΝΗ επιφανούς άξιωματικού του Οικονομικού σώματος.

Επί τή μνηστεία τ'ο πάν εν Θήβαις ήν χαρά άνέκφρατος διασκορπίζουσα τήν αισθηματικότητα και θελκτικότητα των λευκοπέτρων έλπίδων του Ύμεναιου, μέλλοντος ταχέως να κοσμήση τήν αίθριαν της παιδρότητος εικόνα.

Η «Φύσις» επί τώ εύφροσύνω γεγονότι συγχαίρουσα τους αδελφούς και οικειους ευχεται άνθόσπαρτον τοίς μνηστευθείσι τον μετέπειτα βίον.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΑΤΜΟΠΛΟΙΑΣ

Αναχωρήσεις εκ Πειραιώς

ΔΕΥΤΕΡΑΝ, 8 π. μ. Διά Γόθιον, Καλάμας, Κατάκωλον, Πάτρας, Κέρκυραν, Τεργέστην.

ΔΕΥΤΕΡΑΝ, 7 μ. μ. Διά Λαύριον, Χαλκίδα, Αταλάντην, Αϊδηφόν, Στυλίδα και Βόλον.

ΠΕΜΠΤΗΝ, 12 μεσημ. Διά Χίον, Σμύρνην, Μιτυλήνην, Δαρδανέλλια, Κων)πολιν, Άμισόν, Κερασούντα, Τραπεζούντα και Όρδου.

ΠΕΜΠΤΗ, 7 μ. μ. Διά Λαύριον, Χαλκίδα, Λίμνην, Αϊδηφόν, Στυλίδα και Βόλον.

Αναχωρήσεις εκ Πατρών

ΤΕΤΑΡΤΗΝ, 8 μ. μ. Διά Κέρκυραν και Τεργέστην.

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΑΝΕΥ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ

ΥΠΟ

ΧΑΡΙΛΑΟΥ Σ. ΑΝΕΜΟΓΙΑΝΝΗ

(συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον)

Ὁμοφωνία διὰ δυοῖν διὰ τριῶν διὰ τεσσάρων διὰ πέντε δι' ἕξ δι' ἑπτὰ δι' ὀκτώ

καθίσταται καθίσταται καθίσταται καθίσταται καθίσταται καθίσταται καθίσταται καθίσταται

Διὰ πέντε δι' ἑπτὰ δι' ἕξ διὰ πέντε διὰ τέσσαρα διὰ τρία διὰ δυοῖν δι' ἕν

Παρατηροῦμεν εἰς τὸν πίνακα τοῦτον ὅτι πᾶν διάστημα προστιθέμενον μετὰ τῆς μεταφορᾶς του εἶδει τὸν ἀριθμὸν (9). Τὸ τοιοῦτον εἶνε εὐκόλως τις τρόπος διὰ νὰ ἐνθυμώμεθα τὸ ἐξαγόμενον τῆς μεταθέσεως τῶν διαφόρων διαστημάτων. Ἐνοεῖται δὲ ὅτι, ὅσον διάστημά τι εἶνε μέγα, τόσο ἢ μετᾶθεσις του εἶνε μικρὰ καὶ τούναντίον. Ἐπομένως διὰ τῆς μεταθέσεως τὰ διαστήματα τοῦ μείζονος γένους παράγουσι τὰ διαστήματα τοῦ ἐλάσσονος γένους, τὰ ἀξαναόμενα, τὰ ἐλαττούμενα καὶ τὰ ἀκριβῆ πάλιν τὰ αὐτά.

Τὰ διαστήματα εἰσι μελωδικά, ὅταν οἱ φθόγγοι οἱ σχηματίζοντες ταῦτα παράγονται ἀλληλοδιαδόχως εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μέρος.

Π. χ. Διαστήματα μελωδικά.

Εἰσι δὲ ἀρμονικά ὅταν οἱ φθόγγοι ἀκούωνται ταυταχρόνως.

Π. χ. Διαστήματα ἀρμονικά.

Τὰ ἀρμονικά διαστήματα διαίρουσιν εἰς σύμφωνα καὶ ἀσύμφωνα. Καὶ ἐκεῖνα μὲν ὧν ὁ ἦχος παράγει εὐάρεστον τι εἰς τὸ οὖς ὀνομάζονται σύμφωνα, ἐκεῖνα δὲ ὧν τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε ἤττον εὐχάριστον, ἀσύμφωνα.

Περὶ τονισμοῦ.

Σχηματισμὸς τῆς διατονικῆς κλίμακος. Παραγωγή καὶ συνέχεια τῶν τόνων. Πρόδος τῶν οὐσιωδῶν ἀλλοιώσεων.

Τονισμὸς. Σχηματισμὸς τῆς διατονικῆς κλίμακος.

Ἐδειξάμεν ἤδη μὲ ποῖον τρόπον τιθέμενοι οἱ φθόγγοι ἀποτελοῦσι τὴν κλίμακα. Τώρα δὲ θὰ σπουδάσωμεν τὴν ἀρχὴν καὶ τὸν σχηματισμὸν αὐτῆς. Ἡ οὐσιώδης αὕτη ἀρχή, ὀνομάζεται τονισμὸς. Ἐμπεριέχεται δὲ εἰς τὰς σχέσεις τὰς

παρακολουθούσας τὴν συγγένειαν τῶν φθόγγων. Αὕτη δὲ ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς φύσεως αὐτοῦ, εὐνοημένη δὲ εἰς φαινόμενόν τι τῆς παραγωγῆς του.

Ἴδου εἰς τί συνίσταται τὸ φαινόμενον τοῦτο. Ὁ φθόγγος, καθὼς γνωρίζομεν, εἶνε τὸ ἀποτελεσμα τῶν παλμῶν ἡχητικοῦ τινος σώματος. Πᾶν λοιπὸν ἡχητικὸν σῶμα παλλόμενον, παράγει ἄλλοτε ἰσχυρόν τινα φθόγγον (ὁ μόνος ἐνλαδῆ, ὅστις ἀναλόγως τῆς ἐντάσεως των ἐκτιμᾶται ὑπὸ ᾧτὸς ἤττον ἡσυχημένον), ἄλλοτε δὲ φθόγγους λίαν ἀδυνάτους.

Οἱ φθόγγοι οὗτοι λίαν λεπτοὶ παραγόμενοι ἐκ τοῦ κυρίως φθόγγου, ὃν συνοδεύουσιν, ὀνομάζονται φθόγγοι ἀρμονικοὶ ἢ παρακολουθούντες. Οἱ ἀρμονικοὶ φθόγγοι εὐρίσκονται εἰς τὸ 12 ἀκριβὲς διάστημα καὶ εἰς τὸ 17 τοῦ μείζονος γένους ἄνωθεν τοῦ κυρίως φθόγγου.

Π. χ.

κύριος φθόγγος

Διαστήματα διὰ τῆς συνδιαλλαγῆς τῶν φθόγγων γίνονται τὸ διὰ τριῶν τοῦ μείζονος γένους καὶ τὸ διὰ πέντε ἀκριβές.

Π. χ.

διὰ πέντε ἀκριβές
διὰ τριῶν τοῦ μείζονος

Ὅταν μιμούμενοι τὴν φύσιν ἐνώσωμεν μετὰ τινος φθόγγου δύο ἄλλους, ἀποτελοῦντας σύμφωνιαν καὶ διὰ τῆς ἐνώσεως αὐτῶν παράγοντας ἐπὶ τοῦ ᾧτὸς ἐντύπωσιν τελείαν εὐχάριστῆσεως, τότε ἀποτελοῦμεν τελείαν ἀρμονίαν ἢ ἀκολουθίαν.

Π. χ.

Τελεία ἀρμονία ἢ μάλλον

Ἴδου ἤδη οἱ τρεῖς φθόγγοι, ἔχοντες μετὰζῦ των σχέσεις τὰς μᾶλλον εὐθείας, λόγους τοὺς τελειοτάτους. Ὅσον ὁμως εὐάρετος εἶνε ἡ ταυτόχρονος ἐκπομπή των φθόγγων τούτων τόσο ἢ συνεχῆ διαδοχὴ αὐτῶν παράγει ἀκριβῆ τινα μονοτονίαν καὶ ἐκ τούτων μόνον δὲν ἦτο δυνατόν νὰ προσδιορισθῆ μουσικῆ τις κλίμαξ. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ ἐνώθῳσι μὲ νέους φθόγγους, οἵτινες ἐπεκτείνοντες τὸ σύστημα δὲν θὰ ἐβλαπτον τὴν ἀρμονίαν. Οἱ νέοι οὗτοι φθόγγοι διὰ νὰ ἐκπληρώσωσι τὰς συμφωνίας τούτας, πρέπει ἀναγκαιῶς νὰ προσαρμοσθῶσιν εἰς τοὺς πρώτους καὶ τοῦτο μᾶς χρησιμεύει διὰ τὴν ἡμετέραν κλίμακα ὡς θὰ ἴδωμεν.

Ἄς ὑποθέσωμεν τὸ φθογγόσημον Do λαμβανόμενον ὡς πρῶτος φθόγγος. Τοῦτο εὐρίσκεται ἐν ἀρμονίᾳ μὲ τὰ φθογγόσημα mi καὶ sol.

Τὸ sol παραγόμενον ὑπὸ τοῦ Do, ὅν ἀκριβές, εἶν' ἀληθῆ ἐν τῷ κύκλῳ του ὡς τόνος παράγων θὰ συνοδεύηται ὑπὸ των ἀρμονικῶν φθόγγων si καὶ re.

Π. χ.

Τὸ τοιοῦτον μᾶς εἶδει do, mi, sol, si, re, ἀλλὰ καθὼς ὁ φθόγγος do παράγει τὸ διὰ πέντε, (ἢ τὸ 12α πρὸς τὰ ἄνω,) κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον σχεπτόμενοι, βλέπομεν ὅτι παράγει καὶ φθόγγον κατὰ ἓν διὰ πέντε (ἢ κατὰ ἓν διὰ 12α) πρὸς τὰ κάτω, δηλαδὴ τοῦ fa, οὗτινος ἀρμονικοὶ φθόγγοι εἰσι τὸ la, καὶ do.

Οὕτως ἔχομεν τὸν ἐξῆς σχηματισμὸν.

Οὕτως ἔχομεν τὰ φθογγόσημα fa la do mi sol si re.

Τὰ φθογγόσημα καταλλήλως προσαρμοζόμενα ἀποτελοῦσιν διαδοχικὴν τιν ἀσυζυγίαν, ἣτις εἶνε κλίμαξ τοῦ do.

Διὰ τὰς νέας ἀρμονίας ἐλάβομεν τὸ διὰ πέντε καὶ οὐχὶ τὸ διὰ τριῶν, ἐπειδὴ τοῦτο μᾶς παρέχει ἀρμονίας, ὧν ἡ προσθήκη μᾶς ἀπομακρύνει τοῦ διατονικοῦ γένους (δηλ. ἀπὸ τὸ μᾶλλον ἀπλοῦν των τριῶν γένων, περὶ οὗ ἐνταῦθα προτιθέμεθα.) Π. χ. Μὴ τρίτον τοῦ φθόγγου Do, εἶδει ὑπὸ τῆς ἀντιπήσεως Sol # καὶ ἔχομεν Sol φυσικόν καὶ τὴν ἀντήχησιν τοῦ πρώτου Do.

Ἡ κλίμαξ λοιπὸν τοῦ Do εἶνε τὸ προϊόν των τριῶν φθόγγων Fa, do, sol, ἐπειδὴ οἱ τρεῖς οὗτοι φθόγγοι μετὰ των ἀρμονικῶν των σχηματίζουσι τὸ σύνολον των φθόγγων, οἵτινες ἀποτελοῦσι τὴν κλίμακα τοῦ Do.

Ἐκαστος τόνος ἢ κλίμαξ ἔχει τοὺς τρεῖς παράγοντας φθόγγους του, παριστάνοντας μετὰζῦ αὐτῶν τὰ διαστήματα ἕτινα θὰ σπουδάσωμεν, δηλ. τὸν πρῶτον φθόγγον (ἥστις εἶδει τὸ ὄνομά του εἰς τὴν κλίμακα) τὸν διὰ πέντε πρὸς τὰ ἄνω αὐτοῦ καὶ τὸν διὰ πέντε πρὸς τὰ κάτω.

Οἱ τρεῖς οὗτοι παράγοντες φθόγγοι τῆς κλίμακος ὀνομάσθησαν τονικοὶ.

Ἡ κλίμαξ ἢ λαμβανομένη κατὰ τὴν ἕκτασιν μιᾶς ὀκτάδας, δυνατόν νὰ διαιρεθῆ εἰς δύο ἀκριβῶς ἴσα καὶ ὅμοια. Π. χ.

Κλίμαξ τοῦ Do

Do, re, mi, fa, sol, la, si, do
1 φθγ. 1 φθγ. 1/2 τον. 1 φθγ. 1 φθγ. 1/2 τον.

Ἐκαστον ἐκ των δύο μερῶν ὀνομάζεται τετραχόρδον. Προσθέτομεν, ὅτι ἕκαστον ἐκ των τετραχόρδων ἀρχεται ἐκ τονικοῦ φθόγγου. Π. χ.

Φθγ. Τονικόν Φθγ. Τονικόν
Do, re, mi, fa sol, la, si, do
1 τον. τετραχόρδον 2 τον. τετραχόρδον

Ἐκαστον διάστημα διατονικῆς τινος κλίμακος προσδιορίζεται, εἴτε ὑπὸ τοῦ ἀριθμοῦ τῆς τάξεώς του, ἢ ὑπὸ ὀνόματός τινος, ὡς πρὸς τὸ ἔργον ὃ ἐκπληροῖ.

Οὕτω τὸ φθογγόσημον ἐπὶ τοῦ ὁποῖου στηρίζεται ἡ κλίμαξ τὸ πρῶτον φθογγόσημον τοῦ τόνου (τὸ ἀρχικόν τοῦ πρώτου τετραχόρδου) ὀνομάζεται, ὡς ἴδωμεν, τονικόν.

Τὸ πέμπτον φθογγόσημον τῆς κλίμακος, ἦτοι τὸ ἀρχικόν τοῦ δευτέρου τετραχόρδου, ὀνομάζεται δεσπόζον, ἕνεκα τῆς χρήσεως αὐτοῦ ἐν τῷ τόνῳ. Τὰ δὲ λοιπὰ φθογγόσημα λαμβάνουσι τὰ ὀνόματά των, ὡς ἐκ τῆς θέσεώς των πρὸς τὰ δύο ἄνωτέρω.

Π. χ.

1 διάστ. 2 διάστ. 3 διάστ. 4 διάστ. 5 διάστ.
τονικὸν ὑποτονικὸν μέσον ὑποδεσπόζον δεσπόζον
6 διάστ. 7 διάστ.
ὑπερδεσπόζον αἰσθητὸν ἢ ὑποτονικόν.

Τάξις τῆς παραγωγῆς καὶ ἀλληλουχίας των τόνων. Πρόδος των οὐσιωδῶν ἀλλοιώσεων.

Παρατηροῦμεν ὅτι ἡ κλίμαξ τοῦ Do σχηματίζεται μόνον ἐκ φθογγόσημων ἀπαρτιζομένων ἐκ τριῶν τριδεῶν

(ἔπιτσι συνέχεια)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

55. Αίνιγμα

Τί πολύ επιθυμεί
ὁ καθείς μας νὰ ἴδῃ
ποῦ ὑπάρχει πανταχοῦ
καὶ δὲν φαίνεται οὐδαμοῦ ;

56. Αίνιγμα

Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ τὸ εἰπῶ,
εἶνε ἓνα μυστικὸ
ποῦ γεννᾶται στὴν καρδίαν,
ὑπερβαίνει τὴν φιλίαν,
ἀπαντᾷ εἰς τὸν καθένα,
ἐγεννήθη κ' εἰς ἔμένα.

57. Γεῖφος

Οἱ
— 1 ἐκ οὐρά ΣΘ 1 AN
νομ

58. Ἐρώτησις

Τί ἐσημαίνειν ἡ λέξις ΙΧΘΥΣ ἐν Ρώμῃ κατὰ
τὰς ἀρχὰς τοῦ Χριστιανισμοῦ ;

Κισσός

Σ. Φ. Διὰ κλήρου δοθήσεται ὡς δῶρον ἡ «Φιλοσο-
φία τῶν Ἀρχαίων εἰς φωτεινὰ σημεῖα» τοῦ κ. Ἀντ.
Κουτσουβέλη.

**ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ
ΤΟΥ 20 ΤΕΥΧΟΥΣ**

47.—Πτωχεία.

*Ἐλυσεν αὐτὸ μόνον ἡ Δις Εἰρήνη Ν. ἐξ Ἀθηνῶν.

48.—Κλίεις.

*Ἐλυσαν αὐτὸ ὁ κ. Π. Α. Παπαθανασίου ἐκ Πα-
τρῶν, ὁ κ. Θερασόπουλος Βλησιδης ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ κ.
Διομ. Παπανικολάου ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ἡ Δις Ἑλληνική
Θρασόπου ἐκ Πειραιῶς.

49.—Διὰ τῆς δεξιᾶς κάμνει τις τὸν σταυρὸν του.

*Ἐλυσαν αὐτὸ ὁ κ. Π. Α. Παπαθανασίου ἐκ Πα-
τρῶν, ὁ κ. Θερασόπουλος Βλησιδης ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ἡ
Δις Εἰρήνη Ν. ἐξ Ἀθηνῶν.

50.—Οἱ χωρικοὶ φοροῦσι κα π α.

*Ἐλυσαν αὐτὸ ὁ κ. Π. Α. Παπαθανασίου ἐκ Πα-
τρῶν, ὁ κ. Διομ. Παπανικολάου ἐξ Ἀθηνῶν, ἡ Δις
Ἑλληνική Θερασόπου ἐκ Πειραιῶς καὶ ἡ Δις Εἰρήνη
Ν. ἐξ Ἀθηνῶν.

Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ

ΕΙΣ ΦΩΤΕΙΝΑ ΣΗΜΕΙΑ

ΥΠΟ

ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΚΟΥΤΣΟΥΒΕΛΗ

Υφηγητῆ τῆς Ἱστορ. τῆς Φιλοσοφίας

Ἐδύρισκεται παρ' ἡμῶν καὶ ἀποστέλλεται ἀντὶ δρ. 3
εἰς πάντα αἰτούντα, ἐλευθερὰν ταχυδρομικῶν τελῶν.

ΑΔΑΛΘΕΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΦΥΞΕΩΣ"

Γ. Κ. Λούξ σφ. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦ-
μεν. Σὰς ἀπληγῆσαι καὶ ἀναμένωμεν νεωτέρων σας.
— Π. Δ. Παρισίους. Ἐλήφθησαν. Ἐχεῖ καλῶς.
— Γ. Βαχόου. Ἐπιταγὴ ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν.
— Α. Φ. Τρίλιον Βαρβαρίας. Συνδρομὴ σας
ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Ἀποδείξις παρεδόθη ἐνταῦθα
ἀντιπρόσωπῶς. — Π. Π. Βελέρα. Ἡμερολό-
γιον δὲν ἐξεδόθη. Σὰς ἀπεστείλαμεν τὰς Δύο Καρδίας.
— Α. Π. Σημιτῆ. Σὰς ἀπληγῆσαι καὶ ἀναμέ-
νωμεν ἀπάντησίν σας. Ἡ ἀδίκια οὐκ εὐλογεῖται καὶ οὐκ
ἀφινόμεν εἰς τὴν συνείδησίν σας. — Ζ. Σ. Βραβλά.
Ζητούμενον φύλλον σας ἀπεστείλαμεν ἐκ νέου. — Δ.
Κ. Γαστούνην. Δελταρίον ἐλήφθη. Ἀναμένωμεν
ὡς γράφετε συντόμως ἐμβασμά σας. — Φ. Β. Σκόπε-
λον. Ἐπιστολὴ μετ' ἀποδείξεων ἐλήφθη. Εὐχαρι-
στοῦμεν. — Π. Δ. Παρισίους. Ἀποδείξις σας
ἐλήφθη καὶ θὰ φροντίσωμεν. Ἐν καιρῷ γράψωμεν.
Ὁμοίως ἐλήφθη καὶ τὸ Ἄθην καὶ εὐχαριστοῦμεν
πολύ. — Ε. Λ. Μινετ εἰ-Γαμ. Ἀντίτιμον
δελταρίων ἐλάβομεν, εὐχαριστοῦμεν, γράφομεν. — Γ. Α.
Καυαδίου. Ἐπιστολὴ μετὰ συνδρομῆς ἐλήφθη. Εὐ-
χαριστοῦμεν, γράφομεν. — Α. Α. Ταϊγάνιον. Ἐπι-
στολὴ μετὰ ἐσωκλειστοῦ εἶχθη 74 φρ. ἐλήφθη καὶ
σὰς εὐχαριστοῦμεν πολύ. Ἀναμένωμεν καὶ νεωτέρων
σας, ὡς γράφετε. — Π. Μ. Καλαφάτ. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη.
Θὰ φροντίσωμεν δι' ὅ, τι μᾶς γράφετε καὶ θὰ ἀνα-
κοινωνήσωμεν ἀποτελέσματα. — Κ. Α. Θεσσαλονί-
κην. Ἀριθμοὶ λαχείων σας ἦσαν σεσημειωμένοι ἐπὶ
ἀποδείξεων σας, ὡς ἐγκλίμως σὰς ἀπεστείλαμεν τα-
χυδρομικῶς 249 καὶ 250. — Α. Β. Κων. Πολιν.
Ἔγραψα ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν πολύ. — Μ. Π. Κά-
τρον. Ἐπιστολὴ σας ἐλήφθη. Προσεχῶς, γράφομεν.

ΜΕΓΑΛΗ ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗ

ΠΑΗΡΗΣ ΚΑΙ ΤΕΛΕΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤΕΙΑ

Σχολικῆς — Ἐμπορικῆς — Βιομηχανικῆς καὶ
πραξιτικῆς Ἀριθμητικῆς

Μετὰ καταλόγων τῶν μέτρων καὶ σταθμῶν ὄλων
τῶν κρατῶν διαφόρων τοκολογικῶν, ἡμερομηνιακῶν
καὶ νομισματολογικῶν πινάκων ὡς καὶ διαφόρων ἄλ-
λων πρακτικῶν γνώσεων. Ἀπαράιτητος διὰ πάντα ἐπι-
στήμονα, ἔμπορον καὶ μαθητὴν.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΕΚ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ

ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΤΗ ΕΠΕΞΕΡΓΑΣΙΑΙ

ΑΗΜ. Ν. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

*Απαρτισθήσεται ἐξ 25 τυπογραφικῶν φύλλων εἰς
σχῆμα μέγα 8ον καὶ θὰ τιμᾶται ἀμα τῇ ἐκδόσει
τῆς ἀντὶ φρ. 6 μόνον.

Διὰ τοὺς προπληρόνοντας ὁμῶς καὶ ἀποστέλλοντας
δραχμ. 4 εἰς τὰ ἡμέτερα γραφεῖα, θὰ λάβωσιν αὐτὴν
ἐλευθερὰν ταχυδρ. τελῶν, ἀμα τῇ ἐκδόσει.

ΒΑΙΔΕΚΕΡ

ΟΔΗΓΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἱστορικῆ, γεωγραφικῆ καὶ τοπογραφικῆ περιγραφῆ
τῆς Ἑλλάδος καὶ ὁδηγὸς τῶν ταξιδιωτῶν
καὶ περιηγητῶν.

ΜΕΤΑ ΣΑΡΤΩΝ ΚΑΙ ΠΙΝΑΚΩΝ

*Αποστέλλεται ἐλευθερὸς ταχ. τελῶν τῷ ἀποστέλ-
λοντι εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Φύξεως» φρ. 5 χρυσόδετας.